

Приключения В Ерепублик

Костадин Боянов

Костадин Боянов

Приключения
В
Ереспублик

София, 2013
ТЕМТО

- © Костадин Боянов – автор
Станка Бонева – редактор
Моника Войкова – художник
- © Издава ТЕМТО

ISBN 978-954-9566-62-8

УВОД

Ерепублик е компютърна игра, която е симулация на реалния живот. Всяка страна си има президент, парламент, партии и организации. Всеки гражданин може да работи различни професии, да развива армейски умения и участва в социалния живот.

В момента има 7062 българи от общо 328337 във виртуалния свят.

Като член на тази общност започнах издаването на вестник Spiritual Horizons.

Малко по малко навлязох в живота на тази игра, вълненията и стремежите на участниците, както и усвоих своеобразния им жаргон.

Тъй се родиха тези истории – понякога за забава, друг път на фона на реални събития от играта – например епичната битка при Варна с румънците и емиграцията в чужбина – Ляонинг.

В произведенията са споменати прякорите на действително съществуващи играчи с техните колоритни особености.

На добър час в приключенията на Ерепублик, скъпи читателю!

Пояснителни бележки

В много от романите речниците и пояснителните бележки са в края на книгата. В най-добрия случай читателят ги намира по средата на четенето и споменава роднините на писателя с не особено ласкави думи.

Спокойно, скъпи читателю! Термините в тази книжка не са чак толкова трудно нещо.

Най-напред, за да се прави разлика между виртуалната реалност на Ерепублик и заобикалящия ни свят, слагаме по една **буква Е**, където се сетим – градове, държави, националности и пр., даже – ебира...

Картата със съкровища – беше награда за постижения в първоначалния вариант на играта. Имаше 3 кръстчета, от които падаше различно количество злато. В тази книжка това е обект на шеги на няколко места.

Военен модул – мястото, където протичат битките. Вторият модул беше с квадратчета и всеки се биеше с оръжието си – танк, хеликоптер, пушка – каквото има. Сега отново е върнат първоначалния вариант с бутона „атака“ и виртуална „стена“ с общия превес в битката.

Демигж – еднократната сила на атака.

Уелнес – здравето от 0 до 100 процента.

Танкиране – персонална атака с множество и силни оръжия, при наличие и на много превързочни пакети. Най-силният печели медал за герой на битката.

Hard worker medal – медал за усърден работник – 30 дни работа.

Уелнес-пакети – превързочни пакети за възстановяване на здравето.

Еген и Феникс – съюзи на държави във виртуалния свят. По време на писането на книжката бяхме съюзници във Феникс.

Q1-Q5 – качеството на храната, къщите, оръжията и пр. – колкото повече – толкова по-добро качество. С развитието на икономиката има и Q7.

Не е трудно, нали? Пък който иска – нека поиграе и разбере повече... :)

Клик

В реалния свят стоя пред огледалото и избръсвам съня от своята физиономия.

Клик – В Erepubliк моят двойник спи до 10 ч. Щастливец!

Тръгвам за работа с не знам колко wellness след двете чаши кафе и вчерашния сандвич.

Клик – През това време моят дубликат хрупа разкошна Q4 храна. Ами да! – вчера му увеличиха заплатата. А на нас? Нали знаете вица...

В болницата ме чакат N на брой пациенти. Ужас! Дали ще ми остане поне 40 wellness, за да се прибера на 4 крака у дома?

Клик – Най-сетне двойникът ми е на работното си място и прави... pistolети.

Ама че изрод! Аз ги лекувам – той прави оръжия за убиване.

Най-сетне у дома! Жена ми е оставила някаква храна с неизвестно Q съдържание. Сядам пред компютъра.

Клик – Моят двойник е направил вестник почти без пари – само за 2 жълтици. Ех, ако толкова струваше една стихосбирка! На всичкото отгоре паралелното ми его е получило медал Hard worker и се кипри с него.

Фръцльо! Сигурно съм заработил стотина такива медали в реалията, ама де са медалодавачите?

Клик – Започвам да пиша най-сетне тази статия във вестника Spiritual horizons. Имам смътното усещане, че преди стотина години някъде съм чел фантастичен разказ с това заглавие. Не помня.

Заспивам. И в сънищата ме гледат сините очи на момичето, което спасихме.

Толкова сини, толкова дълбоки – като езерни води.

Кандидат-армейски неволи

Сигурно няма еиграч, който да не знае за новия военен модул.

– Е, няма начин! Ще ставам пилот! – казах и аз прословутата реплика, повтаряна навярно от 99 процента от мъжкото население на еБългария.

И тъй, тръгнах към наборната комисия. Най-напред потропах на вратата на очния лекар, като предвидливо скрих очилата си в джоба. Отвори ми доктор с бухнали мустаци като на фелд-фебел и ме покани на стола пред прословутата таблица с букви и цифри.

– Хм, хм! – рече той изпод мустаците си. – Пилот, а?

Той механично започна да сменя стъкло след стъкло, след размяната на репликите „Виждате ли?“ – „Не!“ и така десетина пъти за мой ужас.

– А сега?

– Виждам, докторе! Кристално ясно!

Едва сега докторът погледна сполучливото си творение и извика „Ах!“

Смутено го погледнах, очакващ да получа страшната новина, че ще ми вадят окото.

– Хм, хм! – продължи да пише той нещо в картона ми.

– Е, какво? Ставам ли? – попитах нетърпеливо аз.

– Пилот ли? Че ти за картечар не ставаш! Ще избиеш всички като пилци...

Горящ от желание все пак да стана поне командос, почуках на следващата врата. Отвори ми едно момиче с къса руса коса и сини очи – много приличаше на Аманда Тапинг от Старгейт. Тя ме накара да сваля потника и огледа критично биреното ми коремче. И когато очаквах да се разцелуваме, тя започна методично да лепи по тялото ми датчици и жици. Очаквах новината, че ще ме прати в Старгейт, когато тя ме чучна на бягащата пътечка.

– Давай, давай! – викаше тя по-лошо и от взводен, без да се трогва от пшкациите ми стонове. Накрая започнах да виждам мъглата на Старгейт, но тя ме свести на пода с една чаша вода в лицето. Много мило!

Докато отпихах малкото вода, останала в чашата, тя наблюдаваше кардиограмата ми с изражение, като че ли разчита надписи на древните.

– Ау! – изписка тя и започна да пише рецепта. – Вие сте за бетаблокер.

След това ми подаде рецептата и картона и ме изтика навън. С треперещи пръсти отворих картона си, където беше написано: „Не понася трендмил. Не става за куриер и командос“.

Най-накрая се насочих към тренировъчната зала, където се взимаше окончателното решение. Тричленката гледаше записите в картона ми, сякаш са открили карта с най-малкото 500 жълтици. Истински уникат!

Най-напред се опитаха да ме натикат в танк, но не можех да вляза в люка.

– Ами то – да го пробваме с гранатомет! – предложи един голобрад лейтенант, поне наполовина на годините ми. – Як е, може поне да носи...

И тъй ме натовариха с тежкия гранатомет и ме подюреха да обикалям залата с него. На третата обиколка паднах и получих дълбока рана на лявата подбедрица от един нищо неподозиращ шкаф...

Намерих се в Q5 болницата с бинтован крак и попарени надежди за военна кариера.

Същият ден при мен дотича моят приятел Боби.

– Абе братчет! Що става? Има те във всички вестници! Да не би да си бил на тайна мисия? Ще ти дават ли медал?

Поклатих глава, оставяйки го да си фантазира.

След малко докторът дойде, да ми сменя превръзката. Той я махна с професионална бързина, независимо от настръхнали-

те ми косми и чувства.

– Охооо! – извика той. – и сърцето ми влезе в петите.

– Какво? Да не би да трябва операция? – прошепнах аз.

– Не бе! Зарастнало е! Ще махам през конец...

Тъй не влязох в армията, за което сигурно трябва да получа от нея благодарствен медал.

Само едно допълнение към докторите:

„Скъпи ангели в бели престилки! Моля ви, не употребявайте изрази като „Хм, ау, охо, олеле и ами сега?“ Имам слабо сърце!“

Нашествието на веганите

Пролетната вечер миришеше на пушек и тайнствено очакване. Внезапно една звезда се отдели и насочи към Копитото. Самолет или метеор? Пук! – Нещо изпращя зад гърба ми. Неизвестно как в стаята се намираше жабоподобно извънземно с човешки ръст.

Изумлението от срещата беше взаимно. И двамата отстъпихме назад и издадохме нечленоразделни звуци. Съществуването изкръка няколко пъти, после натисна няколко бутона на гърдите си.

– Приуит... не... пр... пре...

Недоволно от резултата, извънземното постави един датчик на сащисаната ми кратуна и пак зачовърка уреда си.

– А... Ге-пи! – най-сетне каза жабчо и раздруса ръката ми – Език трууден...

– Кой си ти? – най-сетне възвърнах дар слово аз.

Извънземният не отговори, ами се насочи към компютъра. Пръстите му свършваха с кръгли плочки отдолу, които идеално пасваха на клавишите. На екрана се появи астрономична карта и жабокът посочи с пойнтера.

– Трипан! Взима ваша планета. Прави... курорт.

– Вега! – прочетох надписа отдолу.

Веганинът закима утвърдително и учтиво върна страницата, на която бях отворил преди. На нея се мъдреше гордо героят ми от Ерепублик.

– Какво това? – посочи с тънкия си пръст.

– Игра. Забава – опитах се да бъда ясен аз.

– За-ба-ва – неуверено провлачи жабчо.

Той затрака по клавиатурата. Нещо се затрудни и за вдъхновение нахалника отпи от чашата ми с бира.

– Какво това? – преглътна с наслада веганинът.

– Бира.

– Би-ра... Оууууууу...

Щрак! И се намерихме на космическия кораб на веганите. Двама от жабчовците отпиха от драгоценното ми кенче бира, кимнаха утвърдително и го поставиха в някаква камера. Апаратът зажува и започна да бълва кенчета бира. Мултипликатор!

Но най-интересното предстоеше. Неизвестно как Ерепублик се беше пренесъл на техните екрани. Веганите щракаха на клавиатурите, пиеха бира и издаваха одобрителни звуци.

Какво видях на мониторите? Там имаше съвсем друга планета, с други континенти и държави. В оръжейния магазин имаше съвсем други оръжия със странна форма, имена и различен демидж. Но най-голямо впечатление ми направи военният модул! Героите бяха като живи, те се движеха, залягаха, стреляха...

Най-сетне някой ми обърна внимание. Беше командирът им, явно развеселен от новото питие.

– Би-ра! За-ба-ва! Ху-баво! Не напада!

След това той допря някакъв уред до мен и се телепортира на скърцащия диван у дома. Втурнах се към компютъра и видях веганската версия на Ерепублик. Чуден подарък! Но ...бях се излъгал.

Пук! В стаята ми отново беше моят стар познайник.

Той изтри с едно движение веганския модул и насочи към мен едно оръжие.

– За-бра-вих. За-бра-ва. За-бра-ви! – най-сетне улучи той, явно целящ да изтрие случилото се от паметта ми.

– По-полека, приятел! – изписах аз.

Веганинът спря.

– Пр-при-приятел! Ах! Раз-би-ра!

Той свали пистолета и ме тупна по рамото, като се усмихна за първи път и ...изчезна.

Тъй запомних нашествието на веганите...

Екримка

1 част

Да бъдеш журналист на свободна практика съвсем не е лесно – понасяш и боя, и славата, и жилото, и меда.

Тази утрин в ЕСофия съвсем не предвещаваше нещо особено. Както винаги, сипах врялото кафе в очуканата си червена чаша и хвърлих разсеян поглед на официозите.

Великанската глътка кафе ме опари не по-малко от новината: „Шеф на фабрика за Q1 подаръци убит!“

Нахлузих опърпаното си палто и с широки крачки се забързах към местопроизшествието. Изглежда бях поспал бая здраво, защото бях пропуснал фоторепортерите, полицията и инспекторите. Беше тихо. Около складовото помещение бе опъната жълта лента, до която лениво пазеше полицаия Гошо.

– Е, как е? – приятелски го попитах аз.

– Репортерите ми надуха главата! – оплака се той и додаде – Бая си закъснял...

– Мога ли да огледам? – свойски го почерпих с една цигара.

– Виж! – рече той – Ама бързо! Нищо не откриха...

Промушнах се зад лентата и едва не настъпих очертаната с тебешир фигура на убития – само на една крачка от вратата. До нея имаше разсипан кашон с подаръци Q1. Дали убиецът или убитият ги беше бутнал?

Порових в счупените играчки с риск да се порежа и напипах нещо кръгло. Поднесох го на оскъдните струи светлина, процеждащи се от дъските на покрива. Беше гилза! На нея пишеше ПВ – Патлаци Варна? Трябваше ми самолетен билет...

Екримка - 2 част

ЕВарна! Вдишах от соления морски въздух с надеждата да успокои разбушваните ми от Q1 полета вътрешности. Няколко чайки се рееха около залязващото червено слънце.

С едва 40 уелнес се запътих към апартамента на Ели – моя позната, която можеше да ме приюти. Старите кооперации бяха тухлени и все още пазеха своя Q3 уют. Позвъних на вратата и от нея се показа облечена в син пеньоар особа от женски пол.

– Ах! – извика тя неопределено с диапазон от Ела! до Иди си! После тропна с крак и разтърси кестенявите си къдрици.

– Е може ли така?! Толкова време да не се обадиш!

Последва вулкан от прегръщаници и целувки, по-як от оня

– исландския. Не след дълго седяхме в кухнята на пищна Q5 трапеза и отпивахме от червеното вино.

– Е, пак ли по твоите идиотски разследвания? – запита тя
– Или просто си решил да се отбиеш?

Поклатих глава и поставих гилзата на масата. Тя я завъртя между маникюра си и прочете надписа.

– Имаш ли представа къде е този завод?

– На товарното пристанище е – отвърна тя. – Но защо ли имам смътното усещане, че пак ще си навлечеш някоя беля...

На сутринта, след порция палачинки с малинов конфитюр – най-малкото Q4 – истинска вкусотия, тръгнах към индустриалната зона. Тя беше до пристанището, за да може по-лесно да се товарят и разтоварват стоките.

Внезапно чух сирени на полицейски коли и изстрели. На караулката на входа на завода „Патлаци Варна“ вече щъкаха полицаи, линейка профуча с бясна скорост през портала. Възползвах се от суматохата и влязох зад бариерата. Там засякох моя приятел инспектор Боби Джей да размахва ръце и дава вещи заповеди.

– Ей, тука е забранено! – извика той, изпървом не познал стария си другар.

После, видимо раздвоен между мене и задълженията си разпери ръце, за да ме прегърне.

– Как си, стари разбойнико? Какво правиш тук?

На двора, точно зад караулката лежеше едно тяло.

– Нека позная! Шефът на завода! – рекох аз.

Боби кимна и вдигна от земята някакво метално парче. Беше гилза. Без да обяснявам, извадих моята гилза в дланта си и я поставих до неговата.

Еднакви!

В дясната ръка на мъртвия беше пъхнато едно листче:

背叛的惩罚

– Предателството се наказва! – прошепна тихо Боби...

Екримка - 3 част

– Предателството се наказва! – за пореден път обмисляхме странната бележка аз и Боби Джей.

Обедното слънце се отразяваше в халбите бира Q2 качество и ни се плезеше за липсата на вдъхновение.

– Двама шефове на заводи, от различен град, с различен бизнес, но покосени от един и същ убиец – предъвквах темата аз между хапките пица.

– И с две еднакви бележки в ръката – додаде Боби и хвърли на масата няколко снимки пред изумената ми физиономия.

– Но как? – Ах, те бяха взели вече тялото – сетих се аз.

– Изисках информацията за „твоя“ случай още заранта. И аз не очаквах такова съвпадение – рече Боби и хвърли последното парче пица на гларусите.

– „Подаръци“ – София и „Патлаци“ – Варна – промърморих може би за стотен път. – Без търговски връзки помежду си...

– Мисля да поровя отново в компютъра на ПВ, да проверя вноса и износа – почеса се по главата Боби. – Може да изскочи нещо... Ама ...утре. Днес ме заболя глава – рече той на сбогуване.

Мистериозното двойно убийство притегляше като с магнит мислите и чувствата ми. Ето защо в пролетната вечер се озовах на товарното пристанище. В тихите води беше акостира-ла красива шхуна. Група докери разтоварваха камиона, който беше спрял до нея. Други препакетираха същите сандъци и ги товареха на кораба. Трети изнасяха по корабната рампа други сандъци, предназначени за камиона.

Сврян в сенките на сандъците, успях да достигна до вече приготвената за кораба партида. Докерите бяха спрели и пушеха цигари. За моя изненада капакът на сандъка, който исках да отворя, беше плъзгащ се и не вдигнах шум. Истината изплува на оскъдната светлина на фенерчето ми. Между играчките лежаха пистолети, но не пластмасови...

Внезапно чух подозрителен шум. Сторило ли ми се беше?

Силна светлина ме удари в лицето, но удара дойде в тила ми. Цветни кръгове закръжаха пред очите ми. Грубите ръце на двамата докери ме понесоха към асфалта пред корабчето. Виеше ми се свят.

– Какво да правим този, шефе? Пипал е сандъците!

– Хвърлете го в морето! Знае твърде много – отвърна глас с китайски акцент.

Последното, което си спомням, беше ласкавата синя дълбина и пътуването надолу, където болката щеше да изчезне...

Екримка - 4 част

...Сините дълбини пееха примамливо. Някъде надолу имаше сребриста светлина, която притегляше погледа с митичния си зов...

Неочаквано нещо грубо ме задърпа нагоре, въпреки протестиращия ми разум. Някой притискаше гърдите ми като мечка. Изплюх тонове вода и видях две облещени очи – тези на Боби Джей.

– Ей, най-сетне! – чух го да казва сякаш от друг свят – Вече те бях отписал ...нула уелнес и RIP...

Глуповатата му усмивка се смени със сериозно изражение, когато посегна към радиостанцията.

– До всички екипи! Нужно ни е подкрепление на товарния кей! Шхуна „Утринна звезда“. Не пускайте сирените! Трябва тихо да ги обградим!

Бандитите не бяха усетили героичния скок на Боби, за да ме спаси, но сега чуха прашенето на радиостанцията.

Засвириха куршуми. Боби им отвърна зад камарата сандъци.

– На! – рече той и ми подаде другия си пистолет Q3. – Трябва да ги заблудим. Ще се справиш ли?

Без да дочака кимването ми, инспекторът започна да стреля от различни места на барикадата, създавайки впечатлението, че има няколко полицаи. В началото този номер мина. Банди-

тите набързо привършиха товаренето. Част от тях се насочиха към камиона, а друга отстъпваше към кораба.

– Ах! Ще се измъкнат! – извика Боби – Стреляй по гумите!

Той се изправи, но един куршум го удари в лявото рамо. Ударът го завъртя, но Боби не изпусна пистолета и уцели две от гумите. Едва тогава падна на колене и изпусна пистолета. Издърпах го до себе си.

– Господи, Боби! Какво са ти сторили? – извиках аз при вида на просмукващата се през дрехите кръв. Уелнесът му гаснеше пред очите ми. Съблякох фланелката си и притиснах раната, но кръвта не спираше.

– Вземи радиостанцията! – едва прошепна скъпият ми другар. Подаде я с кървавите си пръсти и затвори очи...

Екримка - 5 част

...Радиостанцията се хлъзгаше в непослушните ми ръце. Най-сетне успях да натисна бутона. Трудно беше да извадя глас от гърлото си.

Изстрелите спряха. В последвалата тишина се чуваха приближаващите стъпки.

– По... помощ! Помощ! – изграчих аз в радиостанцията и я оставих включена до мене. Късно ли беше?

Стъпките отмерваха съдбоносно живота ни.

– Бо... Боби! – изхрипях аз. Никакъв отговор...

Най-малкото дузина дула Q5 заблестяха, насочени към нас. Сред тази смъртоносна заплаха изплува лицето на един китаец, с малка плитка отзад.

– Хо! – изненада се той. – Не те ли удавихме? Нищо! Сега ще те напълним с олово...

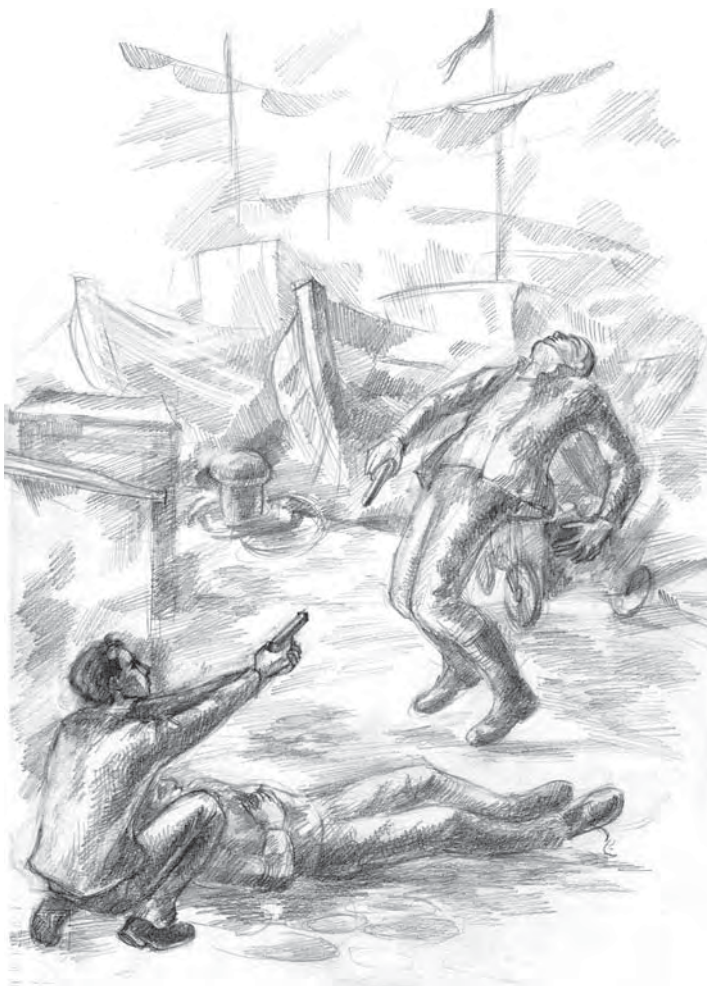
Силният гняв възвърна гласа ми.

– Убиец! Защо уби двамата бизнесмени?

Китаецът захапа една пура и арогантно изплю крайчето ѝ в лицето ми.

– Жалко псе! Те си платиха за неподчинението. Предателството се наказва!

Той стъпи с обувката си на дясната ми китка, която изригна нова порция от болки. Инстинктивно затърсих с лявата си ръка нещо, за да го хвърля в лицето на смъртта. Напипах метална част изпод тялото на Боби. Беше револверът му... В следващата секунда се случиха много неща – червеното петно от изстрела

ми върху челото на изненадания китаец, силуетите на полицаите, опрели оръжия в гърбовете на бандитите и толкова много светлина от фаровете на полицейските коли. Някаква фигура в бяло се опитваше да ме откъсне от Боби.

– Жив е! Бързо система! – извика глас.

Изправих се на колене и захвърлих празния пистолет. Някой ме водеше като дете към линейката. Седнах до носилката въпреки протестите на докторите. Хванах ръката на Боби, сякаш да му дам сетните си сили, за да оцелее.

– Дръж се, приятелю! – шепнех аз като някакво заклинание..

Сирената на линейката Q5 разтърсваше душата ми в настръхналата нощ. После мъглата стана много гъста...

Екримка - 6 част

...Солена капка върху бузата ми. Някой нежно избърсва потта от челото ми. Топли и грижовни очи, обрамчени от кестеняви къдри. Ели.

„Ангел мой“ – мърдам устни, но не излиза нищо.

– Каза ли нещо? – пита ангелът. – Всичко е наред. Спи спокойно, спи...

...Перести облаци в индигово небе. Вече не в съня, а през тюлените завеси на прозореца. Вече нямам системи и сядам, преодолявайки световъртежа. Внезапно поглеждам календара на стената. Минали са 3 дни! Точно в тази поза на въжеиграч ме заварва Ели.

– Ах! – изписква тя и захвърля покупките, за да ме сложи обратно в леглото. – Не трябва да ставаш сам!

После говори и други неща, но аз не ги слушам. Достатъчно ми е, че е тука и мога да я виждам. Всичко друго няма значение...

– Как е Боби? – с труд изговарям аз.

– Вече не е интубиран. Преляха му кръв.

– Искам да го видя! – развълнувах се аз и отново се опитах да стана.

– Уффф... ужасен човек! – разфучава се Ели.

После припка нанякъде и се завръща с инвалидна количка на колелца.

Най-сетне стигаме до стаята на инспектор Джей. Гледката, която получихме, ни накара да зяпнем от изненада. Бледият, но усмихнат Боби беше подложен на любвеобилните грижи на най-малкото половин дузина фенки. Полуизправен в леглото, той отпиваше от чаша със сламка някаква амброзия – най-малкото Q5 качество. Освен многобройните букети, на масата му имаше пакетчета с подаръци, от които уелнесът му сигурно приближаваше 99-те. Въпреки прекаленото внимание, инспекторът съвсем не просеше спасение. Но сестрите изгониха момичетата, за да ни отстъпят място.

– Като се прибрах в полицията, не открих нищо за „Патлаци“ – Варна – отвърна Боби Джей на безмълвния ми въпрос. – Но ме чакаше факс от ЕСофия: фирмата за подаръци изнасяла стока и внасяла суровина от Китай чрез шхуната „Утринна Звезда“. Тъй и те намерих...

– И добре стори! Иначе да съм нахранил рибите! – рекох аз. – Но каква е схемата?

– Проста е – продължи Боби и остави тропическия коктейл на шкафчето. – От Китай внасят еднакви пакетчета със суровина за играчки и... дрога. Тя се разпространява от софийския клон. Готовите играчки отиват на пристанището, но там получават в добавка пистолети в своите кашони. Чиста работа..

– И двете фирми не са търгували помежду си? – плеснах се по челото аз.

– Босовете на фирмите обаче са решили да задържат част от печалбата и са били наказани...

– А сега – какво? – попитах неопределено аз.

Засмяхме се и тримата. Погледнах в очите на Ели. Там имаше искрици от смях и слънце...

Как лъжлив Съби и ламята Спаска станали побратими

В една ецарство, в едно егосподарство живял един беден момък, оцелял след бейби-бума. Хапвал си той клисавия Q1 хлебец и си нямал парици дори за Q1 къщица, та си направил сламена. Викали му лъжлив Съби.

Един ден цар Гарабеда издал заповед: Всички юнаци да идат да бият ламята!

Хубаво, ама няма си Съби парици даже за Q1 тапешник.

„Нищо, тъй ще я бия!“ – рекъл си той и тръгнал към пещерата.

– Излез, излез ламьо! Ей сега ще те надвия! – провикнал се юнак Съби пред дупката.

Изпълзяла ламята, поогледала го от горе до долу и тъй се разсмяла, че камъните затреперили.

– Кой – ти ли ще ме пребориш? Я се виж! Колцина юнаци с Q5 оръжие положили кости тука? А ти зер и оръжие нямаш...

– Не, ламке! Друга битка ще се биеш с тебе ... по надхитряне – рекъл Съби и засукал мустак.

– Хубаво. Омръзнаха ми тези битки – отвърнала ламята Спаска – А и малко забавление ще ми дойде добре. Сега ли почваме?

– Може – намигнал ѝ Съби – Ама първом да ти кажа една тайна. Видиш ли оня хълм?

– Виждам го.

– Там фирмата „Пилешко обезкостено“ Q5 е заровила цял вагон кокали. Хапни си ги със здраве.

Мислила, мислила ламята. Да повярва ли на юнака? „Абе що да не опитам?“ – рекла си тя и загризала хълма.

Гризе и плюе, гризе и плюе – нищо...

„Ех, излъга ме тоя Съби“ – рекла си тя. – „Ама ще види

той Видовден..“

На другата заран отишъл лъжлив Съби при ламята – напет, свирука си и даже закичен с цвете зад ухото.

– Е, какво? Похапна ли си? – попитал засмяно той Спаска.

– Много вкусно! Благодаря ти, юначе! На ти една карта със съкровища за благодарност.

Взел картата Съби. Отишъл на първото кръстче – гуцер, отишъл на второто – трънка, отишъл на третото – камъни.

„Ех, излъга ме ламята.“ – рекъл си той и се върнал при пещерата.

– Е, какво? Намери ли имането? – попитала го лукаво Спаска.

– Намерих – рекъл лъжлив Съби и си свалил калпака – Това си ти, Спаске. И двамата сме роднини на Хитър Петър. Хайде да станем побратими!

Речено-сторено.

Тъй лъжлив Съби и ламята Спаска станали побратими.

Как лъжлив Съби и ламята Спаска спасили маджарската принцеса

В наше си ецарство, в наше си егосподарство живели лъжлив Съби и ламята Спаска побратими.

По онуй време настъпила страшна напаст: вампирите на граф Дракула ударили Маджарско, че и по нашите краища пръпнали до Видин. Свикал военачалник Мелиорес де що има юнаци, вампирите да трепят.

Хъката-мъката, тръгнали и двамата побратими.

– Ама нема да удряте Пеща, ами ...Татабаня – изревал маршала подир тях.

– Щем, щем... – отвърнал лъжлив Съби и се подсмихнал под мустак...

Летели, летели – изхабили 5-6 уелнес, обаче стигнали до замъка на Пеща, превзет от Дракула и дружината му.

Гледат – на най-високата кула затворена чудно красива девойка и маха с бяла кърпичка.

Ударила ламята Спаска решетките и ето го на – наш Съби при хубавата мома.

– Ти да не си царска дъщеря? И тъй, и тъй дойдохме до тук – ще те спасявам – рекъл юнакът великодушно.

– Немтуду! – тропнала с крак принцесата.

– Хайде, качвай се на ламята! Разбрах, че се казваш Немтуду – рекъл Съби, понеже си нямал гугъл транслатор.

Хубаво, ама девойката се опъва, плещи нещо на маджарски, сочи в основата на кулата. Погледнали двамата побратими и гледат – някакъв маджарин с доспехи сече със сабя вампири и не жали уелнес-пакети. Прави обаче има-няма 30-40 демидж, понеже е със спуснат наличник на шлема и вижда колкото бабичка – ухо на игла.

Втурнали се Съби и ламята маджарина да спасяват, но из-

мислили хитър план. Полетели оттатък моста и викат, колкото им глас държи:

– Насам, насам! Тука е принцесата!

Разбеснели се вампирите, затичали се към моста и оставили маджарския юнак. Тогава ламята Спаска блъвнала огън, разрушила моста и вампирите цапбурнали във водата. А от водата вампирите мрат – поне така беше в една компютърна игра.

Затичал се маджарският юнак към кулата, прегърнал принцесата и здраво се разцелували. Оказало се, че Немтуду е принцеса Илона, а рицарят е годеникът ѝ граф Сегед.

Хубаво, победили вампирите, ама не могли да намерят Дракула. Отишла ламята в мазето и попаднала на... бъчви отлежало маджарско вино. И понеже ожадняла от битката, пийнала не една и две бъчвички.

Не щеш ли – ето ти иззад бъчвата се появил сам Дракула Цепеш и се зъби.

– Ахааа... Сега ще ти изпия уелнеса...

– Олеле! Не понасям инжекции! – изпищяла ламята Спаска и припаднала.

През туй време Съби най-сетне стигнал до мазето и видял мила картинка. Ламята и Дракула, прегърнати пеят песни, щото вампира се упил от хилядите промили в кръвта на Спаска.

– Ей, друже! Искаш ли злато? – подхвърлил той на Дракула.

Като чул за злато, вампирът облещил очи.

– Де го златото?

– Ей там! В онази бъчва – рекъл лъжлив Съби.

Навел се вампирът да види, а Съби го бутнал и Дракула паднал в празната бъчва. Залостил юнакът капака и вика на Спаска:

– Хайде, изгори го с огън!

– Не мога! Хлъц! – казала ламята.

После ударила един страйк с опашката на бъчвата и тя полетяла чак в Татабаня. Там Мелиорес ѝ отредил достойно посрещане...

Какво станало после? Разбира се, принцеса Илона и граф Сегед се оженили. Ламята Спаска си похапнала на сватбата цяла стадо крави и загладила уелнеса.

А лъжлив Съби разправя тази история у дома, ама никой не му вярва – нали е лъжлив Съби...

Арсен Люпен и тайното оръжие Q500

1 част

- Не! Това не може да бъде! – извика Боби Джей и хвърли сутрешния евестник на масата.

Едно заглавие на първа страница бе привлякло вниманието му – „Арсен Люпен в Ерепублик!“ Информацията по-долу беше твърде оскъдна, за да се повярва на бомбастичното заглавие: „По данни на очевидци в ЕПариж се е появил мистериозният Арсен Люпен. Не е ясно дали това е негов клонинг или е бил в стаза благодарение на тайни медицински опити. Ефренското правителство не потвърди...“

* * *

Няколко дни по-рано, някъде в ЕФранция...

Асансьорът отмерваше етажите под земята, докато стигна цифрата 25. Министърът на отбраната Жак Безансон бършеше с кърпа изпотеното си лице. Толкова горещо! Пред него и охраната се появи пещера, натъпкана със всевъзможна техника. Приличаше на стартова площадка. Освен военните, имаше и доста медицински персонал, също така зает с компютърните екрани, датчици и скали.

Министърът приближи средата на залата, където началникът на базата му козирува. Безансон се вгледа в двете скални ниши, изпълнени с някаква синкава течност. До тях достигаха многобройни кабели. Във всяка от нишите плуваше по едно човешко тяло.

Той счупи военновременния печат на заповедта и я подаде на офицера.

– Процедурата разрешена!

* * *

– Не, това не може да бъде! – същата реплика бе произнесена от върховния председател на ЕДЕН.

В секретния материал, който бе получил пишеше: „Именитият атомен физик Филип Буве е изчезнал от квартирата си в Лимож. Ефренското правителство подаде нота до ЕДЕН, подозирайки го в отвлечането на професора, който нашумя с ЕНобеловата си награда...“

Председателят повика шефа на Секретни Служби. Някой ги беше изпреварил. Трябваше да се действа веднага...

* * *

...Сънища, толкова много сънища. Жозефина – нейното любимо лице и усмивка.

Но сега имаше някакъв шепот, пулсиращи звуци и светлина... Тялото от скалната ниша помръдна, освободено от синкавата течност, която го беше предпазвала толкова дълго време. Медиците внимателно свалиха пациента и продължиха процедурите по съживяването в оборудвания за целта сектор.

Кошмарите бяха свършили. Арсен Люпен отвори очи.

През това време медиците събуждаха второто тяло...

* * *

Итра Иром беше странното име на индийския собственик на „Вкусотийки“ – Варна. Боби Джей правеше рутинната си обиколка като инспектор, но обичаше да се задържа в ухаещата на индийски подправки сладкарска работилница. Този път му направи впечатление как едни работници вкарваха запечатани контейнери в новостроящото се хале на предприятието. Зад тях вратите автоматично се затвориха.

– Няма как! Разширяваме се! Бизнесът върви! – рече гордо Итра Иром и подаде на инспектора пакетче сладки...

* * *

ЕПариж – подземията на Лувъра. Същата пещера, същият

мил министър Безансон и персоналаът. Само че този път вместо две безжизнени тела имаме два господина, разглеждащи изумено скъпата техника.

Те бяха Арсен Люпен и Шерлок Холмс.

– Господа! – изкашля се министърът. – Намираме се в изключително тревожна ситуация! И макар двамата да бяхте съперници, ние разчитаме на блестящите ви умове за разрешаването на една загадка. Изчезнал е физикът Филип Буве, а с него и чертежите за тайното оръжие Q500. Господа! Феникс и Антантата разчитат на вас! – довърши Безансон и им подаде две еднакви папки с наличната информация.

* * *

Колите проглушиха ушите на двамата легендарни субекта. Кабриолети нямаше. Вместо газени фенери светеха неоновии реклами. Зданията се извисяваха на десетки метри височина, която зашеметяваше погледа. Пред смаяните им погледи прелетя хеликоптер.

– Колко време сме спали? – запита Шерлок.

– Много, ужасно много... – отвърна Арсен Люпен.

Нямаше време за губене, въпреки изумителните гледки. Борбата за тайното оръжие беше започнала. ЕДЕН ли беше направил първия ход?...

Арсен Люпен и тайното оръжие Q500

2 част

Лимож, къщата Q3 с градинката на физика Филип Буве.

Арсен Люпен и Холмс се бяха насладили на по-обичайното пътуване, макар и с електрическа железница.

Холмс погледна ключалката, въздъхна и извади връзка шперцове.

През това време Арсен повдигна декоративната ваза до входа и триумфално подаде резервния ключ на колегата си.

– Професорите са разсеяни и винаги държат някъде резервен ключ – рече джентълменът-крадец.

За тяхна изненада ключът превъртя на половин оборот и отвори. От вътре се чуваше шум на претърсване. Арсен и Холмс си размениха безмълвни знаци и дружно се хвърлиха върху очертavaщата се дребна фигура. Със сподавен вик натрапникът падна. Люпен го завърза с вратовръзката си и извади с елегантен

жест портфейла от вътрешния му джоб. На слабата светлина на кибритената клечка Холмс прочете „ЕДЕН – Секретни служби“

Люпен се наведе към тялото, за да изтръгне от него признания, но Шерлок го задържа.

– Няма смисъл. ЕДЕН не е отвличал Буве. Задачата ни става все по-сложна...

* * *

Лиможката полиция действаше педантично и ужасно бавно. Най-накрая отведоха агента на ЕДЕН и пуснаха тока в изоставената къща.

Откъде да започнат? Люпен беше твърде скептичен за истиналата следа. През това време Холмс изследваше с лупа задната врата, като че ли ще купува къщата. Извади пинцет и издърпа някаква хартийка, запречила езичето на бравата.

– Ето как са влезли нападателите! – рече Шерлок въодушевено и подаде находката си на Люпен – Имало е вътрешен човек.

Арсен обходи с поглед занемарената градина пред къщата и прошепна: Градинарят! Двамата се упътиха към градския пазар...

* * *

„Ако искаш новина – иди на пазар в Лимож.“ – гласеше местна поговорка. Холмс се беше зазяпал в сергията с лули. През това време Арсен галантно разговаряше с продавачката Матилда за времето, зеленчуците и какво ли не.

– А спомняте ли си мосю Буве да е имал градинар? Или сам е отглеждал тези прекрасни гардении...

– Ха! Буве и цветя! – изсмя се Матилда. – Разбира се, имаше градинар. Замина си.

– Руснак? – намеси се Шерлок. Най-сетне беше развил намерената от него хартийка. Беше парченце от вестник на кирилица.

– Не, българин! Българите са добри градинари – отвърна продавачката вещо.

– България!? – извикаха едновременно Люпен и Холмс –
ОМГ!

* * *

ЕСофия! Шерлок и Арсен най-сетне си отбърнаха от първия си полет, усетили здрава почва под краката си. Още на стълбичката ги чакаха неколцина мъже с черни костюми и очила. „Мода!“ – усмихна се Холмс.

– Министър на отбраната Мелиорес! – представи се техният началник. – Последвайте ни!

Черните лимузини потеглиха величествено към министерството.

* * *

Сумрачната зала в министерството беше в успокояващо зелено. Климатичите бърмчаха над мастодонтите-дивани.

– ЕДЕН! – рече министърът и отпи голяма глътка бира – Само ЕДЕН е зад това, помнете ми думата...

Холмс предпазливо опита от напитката.

– Но... градинарят, мосю! Как ще го обясните?

– Не е първият градинар, избягал след изчезването на господаря му...

Люпен стана от дивана и се заразхожда като тигър в клетка.

– Грешим! Не търсим както трябва! Известно ли е какви материали са нужни за Q500?

– Разбира се – изпусна се министърът – Нали сме съюзници – заглади положението той.

– И кой е най-редкия материал?

– Скъпоценни камъни с форма на ромб и размери 1.5/1.5 – точно 12 на брой.

– И кой е купил такива? – почти изрева Арсен, напипал върнатата посока.

– Трудно е за проследяване – рече примирително Мелиорес. – Ще видим. Компютрите ни не са тъй бързи като вашите...

* * *

Уютното ресторантче зад ъгъла на министерството беше приятно място за вечеря. Холмс и Арсен се нахвърлиха като вълци на препоръчаната им Q4 храна – кебапчета и шопска салата. Виното беше превъзходно.

Но най-превъзходен беше гласът на певицата, която излезе на подиума. Тя носеше сребриста рокля на пайети и имаше сребърен глас. Арсен Люпен остави чашата и се втренчи в девойката. “Жозефина! Но... как е възможно?!” Той стана и машинално последва певицата зад кулисите.

– Жозефина? Скъпа моя! Ти ли си?

– Наистина съм Жозефина, но ме бъркате, мосю! – рече уплашено българката на перфектен френски.

Арсен махна с ръка, обърна се и отиде при бармана. Поръча си двойно уиски.

– Откога пее в бара това ангелско създание? – запита той.

– От година. Отгледана е от баба си, а после в сиропиталище. Животът е тежък, мосю!

– А каква е била фамилията им? Познавал съм май отнякъде тази баба – рече Арсен и показа на бармана една избеляла снимка.

– Сернин, но внучката се прекръсти Серова. Артистично име.

Съзри потекоха от лицето на Арсен и капнаха в чашата му.
„Мон дьо, това е ...внучката ми!...“

Арсен Люпен и тайното оръжие Q500

3 част

...Някъде в Ерепублик. Една фигура, облечена в черно и с черна маска на лицето наблюдаваше строежа от високата рампата. Q500 почти беше завършен.

– Доведете ми отново физика! – рече с повелителен тон злокобната сянка.

Двама въоръжени бандити бутнаха пред краката му едно треперещо тяло.

– Каква е поредицата на кристалите? Казвай!

– Не помня... Глупако, ще унищожиш цял континент! – рече Буве.

– Опреснете му паметта! – нареди смъртоносната фигура.

„Ах, физикът!“ – помисли една друга сянка, скрита зад сандъците...

* * *

...На другата сутрин Шерлок и Арсен закусуваха домашна баница в министерството След снощната случка в бара Арсен не побутна своята порция.

Най-сетне пристигна и министърът:

– Господа! – рече експедитивно той, може би за да навакса закъснението си – Оказа се, че сме на вярна следа! Наистина, тези кристали са разигравани на борсата, но за период от 10 месеца. Купувани са от един и същ град – ЕВарна...

Внезапно мобилният на Мелиорес иззвъня.

– Да? Слушам...

– Шефе, тук Боби Джей. Намерих в едно хале подозрителна машинария. Охраната е доста гъста. Тука има някакъв кристал. Я да го видя! Опа-а-а... – чу се зверски пукот и гласът изчезна...

...Няколко минути по-късно един от охранителите на Q500 изнасяше количка с отпадъци. Той се огледа на всички страни, после бутна неподвижното тяло в канавката...

* * *

ЕВарна. Люпен и Холмс този път понесоха полета героично. Скептичният Мелиорес не ги беше придружил с ескорт, нито ги очакваше такъв. И друг път Боби Джей го беше пращал за зелен хайвер със своите небивалици.

– Вървете! – рече им министърът. – Ако не друго, ще се топнете в морето, ще похапнете традиционна българска кухня. Да не си помислят там Феникс, че сме стиснати...

* * *

Няколко часа по-рано, пред квартирата на певицата Серова. Някаква сянка изплува иззад ъгъла и прегърна девойката, преди да изпищи.

– Ш-ш-ъ-т! – рече сянката и я придърпа към уличната лампа.

– Вие? Отново! Какво искате от мен? – каза Жозефина. – Не ви познавам! Нямам и петак!

– Спри! – рече Арсен и нежно погали съзвите по бузата ѝ. – Спри!.. – Той ѝ показа избелялата снимка.

– От... откъде я имате? Да не сте роднина на баба? – несмело попита момичето и избърса съзвите от бузата си.

– Скъпа Жозефина, нямам време. Тук ни грози страшна опасност. Има страшно оръжие, което би заличило континенти... Бягай, бягай, скъпо дете! Ето ти билет.

– Но къде бяхте досега, мосю? Годишите, прекарани в приюта без ничия помощ. Може да сте познавали баба, но не познавате мен...

– Да речем, че съм бил... „мъртъв“ – помисли си той, – възпрепятстван от закона. Пазиш ли гривната на баба си?

Момичето свали златната гривна и му я подаде.

– Така. Тези цифри са рождената ти дата. Но има и още четири.

– Винаги съм се чудела защо са – рече певицата.

– Банковата сметка на принц Сернин. Тръгвай, мило дете! Паролата е твоето име.

Зашеметена от чутото, девойката не можеше да повярва.

– Кой сте вие, мосю?

Тишината не отговори. Отвърна сърцето ѝ...

* * *

Офисът на инспектор Боби Джей. Шерлок и Арсен бяха посрещнати от усмихната секретарка, която им предложи кафе и сладки.

- От кога инспекторът не се е появявал? – запита Шерлок.
- От вчера. Но това не е толкова необичайно.
- Мммм, вкусни сладки – похвали Люпен. – Откъде ги купувате?
- Инспекторът ги носеше сам от „Вкусотийки“ – индийски сладкарски цех.
- Всеки ден ли ходеше там? – оживи се Холмс.
- О, да! И винаги носеше различни сладки...
- А как се казваше директорът на сладкарската фирма?
- Итра Иром – странно име, нали?
- Какво?! Я повторете!! – извика Холмс и изпусна еклера на земята.
- Итра Иром – каза тя и написа името на една хартия.
- Невероятно! Последвай ме, Арсен! Имаме опасен противник!
- На стъклото на бюрото се отразяваше едно легендарно име, което Холмс не можеше да забрави...

Арсен Люпен и тайното оръжие Q500

4 част

Халето с Q500. Черната фигура на Мориарти триумфираше. Толкова години беше чакал, за да нанесе удара и завладее есвета! Събираше материалите за оръжието част по част. Ето – сега кристалите бяха на мястото си. Беше готово.

Един от подчинените му се изкачи по рампата и падна пред трона на едно коляно.

- Пратеникът от ЕДЕН пристигна, господарю!
- Доведете го!

Пред Мориарти се появи висок и сух чиновник, с дипломатическо куфарче в ръка.

– ЕДЕН предлага подкрепата си за Вашето начинание – започна любезно бюрократът – В замяна искаме контрола върху съоръжението за общи цели.

– Какво!? – извика погнузен Мориарти – Аз съм този, който ще командува есвета! Свържи ме с Председателя!

На екрана се появи бледата физиономия на председателя на ЕДЕН.

– Какво искаш, председателю? Накъде да насоча оръжието си? Трансилвания, Хърватско? Или към Феникс? Аз командвам! Аз искам всичкото злато! Ясно ли е?

Изпотеният председател на ЕДЕН кимна и връзката прекъсна...

* * *

Отвратителна миризма. Боби Джей отвори очи в помийната яма и се закашля. Имаше късмет, че главата му е дебела, макар да го цепеше здраво...

Две ръце го подхванаха и извадиха от затлечения водоем. Арсен и Шерлок. Докато Шерлок Холмс гнусливо стискаше здраво носа си с кърпа, Арсен Люпен обля нещастника с вода и го почисти донякъде.

– Оръжието... сладкарския цех... – несвързано заговори Боби Джей.

– По-полека, друже! – рече Шерлок и му връчи личното си шишенце с ром.

След няколко глътки Боби Джей обясняваше как беше проникнал през капандурата в цеха, какво беше видял и как някой го зашемети.

– Хм, действал си доста... небрежно – рече тактично Арсен Люпен.

Холмс поклати утвърдително глава...

* * *

Тримата работници от сладкарския цех лежаха на земята, усърдно пакетирани. Арсен, Шерлок и Боби се бяха пременили с техните дрехи. Отне им малко време да изкопчат пин-кода на вратата.

– 2010! Ама че тъп код! – изкоментира Боби под изпитателните погледи на гениалните мозъци. – Тази година е 2010...

– Ах, наистина ли? – попита Шерлок. – Пропуснал съм 100-ия си рожден ден!

– Добро утро! – рече Арсен Люпен. – А пък аз си имам внучка. Хайде на работа!

Без проблеми те влязоха в цеха. Машината Q500 работеше под грижите на многобройните работници. Целта ѝ беше Феникс.

* * *

В министерството беше задушно. Мелиорес отвори прозореца, за да се наслади на пролетния дъждец.

На вратата се почука и влезе Бимба от елитния 49-ти отряд. „Красива и едновременно опасна – като самурайски меч“ – помисли си министърът.

– Чужденците пристигнаха в района на предполагаемото разположение на Q500 – рапортува тя.

Министърът хвърли снощните докладни от битките на армията на бюрото. Те трябваше да почакаат. Играта между ЕДЕН и Феникс се завърташе с главоломна бързина и то на родна земя.

– Пълна бойна готовност на Пумите! Бимба, ти отиваш с тях!

Генералът Митрев изруга нещо по телефона. Беше разлял сутрешното си кафе.

Време да се хвърлят козовете...

* * *

Мориарти беше доволен. Преди 80 години Дракула му беше направил услуга, като го беше ухапал. Така получи дълголетие си. Беше му задължен, а сега и получаваше трансилванско злато.

– Насочете машината към ЕУнгария! – нареди той.

Внезапно един от работниците, който пренасяше оборудване, изненадващо се хвърли към него и започна да го души.

Други двама също се включиха на негова страна срещу охраната. Ужасените му очи успяха да различат най-страшния му враг.

– Холмс? Как е възможно?!

– Чудеса на медицината, друже! – отвърна Шерлок и започна да стяга здраво въжетата.

Беше привързан към най-великото си творение – и в прекия, и в преносния смисъл...

* * *

Арсен Люпен, Холмс и Боби Джей спечелиха битката в близкия бой. Юмруците на Шерлок действаха както в старите времена. Но тренираните бандити на Мориарти се изтеглиха и насочиха автомати.

– Предайте се! – извика един от тях.

Холмс сграбчи някакво стъкло и го приближи до сънната артерия на завързания.

– Още една крачка и босът ви е мъртъв! – извика упорито той.

През това време се чу шум на хеликоптер. След малко взрив разби вратата на халето. Бяха хвърлени няколко димни гранати. Групата командоси си знаеше работата. Куршумите им смъртоносно жилеха бандитите и те вдигнаха ръце.

– Въоръжени сили на ЕДЕН! – представи се командира им на малката ни групичка, залегнала покрай Q500. – А сега развържете Мориарти! – нареди той на бойците.

Внезапно командосът съгледа физика и промени мнението си.

– Всъщност – този е по-ценен! – и застреля Мориарти от упор.

– Как?... Предател! – изхъхри Мориарти. Ококорените му очи напразно търсеха изход.

После притихна...

Арсен Люпен и тайното оръжие Q500

5 част

Бимба хвърли за втори път стоманеното въже и то най-накаря се закачи за капандурата. С ловки движения тя се изкачи и подсвирна. От храстите се показа компютърния спец Димов и завърза за въжето своята чанта.

– Ти – какво, камъни ли си помъкнал? – намръщи се командоската.

– Компютърни джаджи. И по-полека, да не счупиш нещо...

Двамата затаиха дъх и погледнаха надолу.

* * *

Полковникът от ЕДЕН хвана грубо физика и го затътри към командния пулт.

– Насочена ли е към ЕУнгария?

Буве кимна и му показа екрана, където плуваше един мерник, насочен в целта.

– Пускай тогава!

Един брояч започна да отмерва 5 минути.

Полковникът кимна доволно.

– Е, свършено е! – заключи той и заслиза по рампата към завързаните пленници.

* * *

Бимба спусна въжето надолу и плавно се приземи зад сандъците на рампата.

– Хайде, слизай! – прошепна тя на Димов.

– Мечка страх – мене не! – рече той и се гмурна в неизвестното, прегърнал драгоценната си чанта.

До контролния пулт лежеше Буве. Беше си изпатил от Мориарти, а сега и от командосите на ЕДЕН.

Димов включи лаптопа си към конзолата и зашари като магьосник по клавиатурата.

– Господи, този таймер не може да бъде спрял! Буве, какво си направил?

Французинът виновно поклати глава. Внезапно в очите му блесна надежда.

– Бързо! Трябва да пренаредим кристалите!

Двамата започнаха да работят с трескава бързина...

* * *

Полковникът на ЕДЕН се вгледа в пленниците.

– Хм, Шерлок Холмс, Арсен Люпен и ...български полицаи – странна комбинация.

Тези от Феникс са полудели! Е, няма да ви убивам двамата – вие и без това сте обезсмъртени в много книги. Но виж, с българина ще си поговорим.

– Казвай, какво знаят българите за проекта!? – рече той и ритна Боби Джей. – Накарайте го да пропее!

– Но аз не мога да пея! – опита се да бъде духовит Боби.

– Ще се научиш... и още как... – рече зловещо полковникът.

* * *

Бимба съгледа полковника от ЕДЕН и избута Буве и Димов зад сандъците. Тя обаче не успя да се покрие.

– Ха! Българската Лара Крофт! – язвително рече командосът на ЕДЕН.

Той погледна таймера. Всичко изглеждаше наред.

Бимба внимателно се премести, така че полковника да застане с гръб към сандъците.

– Какво, на танци ли ме каниш? – рече полковникът.

Точно тогава Димов се изправи и го халоса с един гаечен ключ.

– Така е, като не ми давате пистолет! – рече обвинително компютърният спец.

Командосите на ЕДЕН ги забелязаха и започнаха да стрелят. Той се извърна, за да каже нещо на Буве, но срещна изгасналите му очи. Беше мъртъв.

Q500 се задейства. Но – как?...

* * *

Далече в Еунгария на бойното поле стана нещо странно. Пушките на ЕДЕН не можеха да стрелят. Златото в банките им беше също блокирано и ерумънците виеха от безсилие. По ирония на съдбата битката бе спечелена от еунгарците...

* * *

Бимба захвърли ненужния автомат и извади два пистолета.

– Хайде, активирай най-сетне тази автодеструкция! – рече тя на Димов между изстрелите.

– Лесно ти е да го кажеш – промърмори той – И как да работя легнал? Ах, ето!...

Внезапно престрелката се насочи към вратите, през които нахлуваха други войници.

– Хубава работа! Не са нашите! – изненада се Бимба.

– Въръжени сили на Феникс! – ревяха атакуващите и сипеха олово.

Еденци се огънаха и побягнаха.

Бимба отново се скри в сенките. Не можеше да прецени какво става – не беше подала сигнал до Пумите. Време беше да го стори. През това време Димов бе завършил програмата за автодеструкция. Двама командоси на Феникс го наобиколиха, насочили дула в упор.

„Аборигени!“ – усмихна се той и натисна последния клавиш...

Арсен Люпен и тайното оръжие Q500

6 част

За Митрев и легендарния отряд на Пумите не беше изненада атаката на Еденския отряд за оръжието Q500. Планът беше самоуверените противници да попаднат в засадата. Само че сигналът на Бимба закъсняваше. Какво ли се беше случило?

Мелиорес видя как още един отряд с хеликоптер навлиза в халето. Чу се престрелка.

– По дяволите, какво става? – извика Митрев. – Тука да не е цирк?

– Атака! – просто каза Мелиорес.

* * *

Министър Безансон гледаше с любов странната машина. Най-сетне! Оръжието на есветовното господство в ръцете му!

– Разглобете машината! Трябва да заминем преди ебългарите да са се усетили! – нареди той.

– Е, вие изпълнихте задачата успешно! Поздравления! – обърна се министърът към Люпен и Холмс. – Време е за сън...

– Чудовище! След всичко това искаш отново да ни затвориш? – извика Холмс.

– Ти... ти не си по-добър от Мориарти – рече Арсен Люпен. Боби Джей гледаше и двамата ужасено...

* * *

Отрядът на Пумите навлезе в халето. Обгорелите в битката бойци насочиха оръжие към неизвестния противник.

Двете групи не стреляха, измервайки се изпитателно.

– Не стреляйте! – извика Безансон. – Има недоразумение! Машината е вече в ръцете на Феникс!

Пред него се изправи Мелиорес и хладно се усмихна.

– Мосю Безансон, моите почитания. Но тук е ЕБългария и има български морал! Никой повече няма да използва това страховито оръжие и печели по непочтен начин! Никой няма с едно копче да заличава армии и държави!

Един командос потупа обезпокоено френския министър по рамото.

– Мосю, самоунищожение след 3 минути. Нищо не може да се направи!

Едно червено петно на лазер кацна на челото на Безансон.

– Отстъпете! – рече твърдо Митрев. – Пумите не се предават.

През това време Бимба развързваше Шерлок, Арсен и Боби Джей.

– Но какво да кажа на Феникс за Q500? Ами, че не съм прибрал Холмс и Люпен в зимника? – вайкаше се Безансон.

– Да речем, че са загинали геройски при взрива на оръжието – рече дипломатично Мелиорес...

На излизане Митрев опита от оцелелите по чудо сладки в преддверието.

– Вкусно! Нали, Димов? Трябва да включим подобни сладки в оклада на Пумите.

Този Мориарти защо не си остана сладкар?...

* * *

– Истински принц! Аз го развързах и разцелувах! – хвалеше се Бимба.

– Ах, крадецът – джентълмен! – каза замечтано сладката Джеси.

– И Холмс си го бива! – прошепна трета.

Момичетата от отряд 49 бяха на летището и размахваха кърпички след знаменитите особи. Предният ден сам президентът Гарабеда произнесе прочувствена реч:

„Вие проявихте истинска храброст и спасихте есвета! Ето защо ви връчвам ордени за храброст. Вие сте добре дошли в нашата малка страна!“

На летището Боби Джей посрещна и своя приятел журналиста заедно с половинката му Ели. Връщаха се от меден месец.

– Ех, да знаеш какво изпусна! – рече Боби на верния си другар.

– Да не сте спасявали есвета? – попита журналиста.

– Само да знаеш колко си прав! После ще ти разкажа..

– Принц Сернин, последвайте ни до самолета! – рече министър Мелиорес.

Холмс пшккаше след него, натъпкал чантата си с българска луканка. Люпен и Холмс се обърнаха на стълбичката на самолета, за да благодарят.

– Не ми казвайте къде отивате! Успех! – каза Мелиорес. Пумите отдадоха чест с оръжието си.

Малкият самолет се насочи към един тропически остров. Там ги чакаше свободата и Жозефина...

Как лъжлив Съби и ламята Спаска се били за ЕВарна

В наше си ецарство, в наше си егосподарство живели лъжлив Съби и ламята Спаска побратими. И макар да спасили маджарската принцеса, вампирската напаст не преставала. Нападнали ордите на Дракула градове и села, дете в майка проплакало. Ето и до Варна стигнали.

Тръгнали двамината побратими Варна да бранят. По пътя срещнали рота новобранци с К1 Манлехери да маршируват.

– Ат-два! Ат-два! – командвал офицеринът.

– Много бавно! – рекъл Съби. – Тъй чак на Коледа я пристигнали, я не!

– Сега ще ги науча аз тях! – ревнала ламята и духнала силно в гърбовете на юнаците.

Те се обърнали и като видели звяра, побегнали така: Ат-18, Ат-18!

– Стойте бре! Не мога ви достигна! – викнал командиринът им.

– А ти бегай и гледай да не се обръщаш! – рекъл му фелдфебела и си плюли на петите...

Полетели нататък Съби и Спаска, но не пропуснали да се посмеят от сърце.

Ето ти ги при Варна. А там – гмеж от неприятели, само Арагорн Страшни върти сабя и по десет вампирски катуни отсича наведнъж. Явно трябва на юнака да се помогне, ама как?

Полетели към блатата и гледат – полска войска кръстоносци и те пристигат. Наговорили се ламята и Съби и се разделили. Изскокнал нашият юнак пред пановете, размахва им карта със съкровище и вика:

– Елате, елате! Тука е Варненският некропол! Пълно е със злато!

Пановете се почудили, взели хартийката и рекли.

– Дженкуйе!

– Не бе, нема джанки!

– Цо то пан роби?

– Не бе, нема да ставаме роби, злато има, елате! – и им маха с ръка.

Потеглила панската конница – право към блатата.

През това време ламята Спаска вървяла подир тях като котарака Тихостъпко.

– Я да ги позагрея малко! – рекла си тя и заревала, забълвала огън.

Конете на поляците се уплашили и катурнали господарите си в блатото.

А лъжлив Съби се метнал на ламята и пак гледат де да помогнат.

От високото те съгледали изоставения лагер на пановете, а там – десетина бъчви с барут. Гледат – наблизно вампири се връщат от битката, оклюмали уелнеса.

– Ей, искате ли бира? – извикал Съби. – Ето ги насам бъчвите!

– Бира-а-а! – ревнали вампирите и се юрнали към бъчвите.

Като стигнали там, ламята Спаска изскочила иззад дърветата и блъвнала огън.

Тъй от отряда им не останало и пепел...

Хубаво, ама им свършили хитрините. Какво да правят сега? Яхнал юнак Съби ламята и отишли на пристанището. Гледат – ерумънски кораби пристигат.

Извисила се ламята и подпалила с огън платната на платноходите. Само че едно гюме я ударило и тя паднала във морето. Замалко да се удавят.

Изплувала ламята и чува как ония от корабите викат.

– Не си! Не си!

– Е – хубаво, не съм! Какво не съм? – попитала Спаска.

– Не бе, викат, че се казваш Неси... – отвърнал Съби.

– Я, откъде-накъде ще ми бъркат името! – разлютила се ла-

мята и обърнала с опашка де що кораби били останали.

Най-накрая Съби и Спаска решили да танкират – не че знаели какво е това, ами се нахвърлили на вампирите покрай Арагорн юнак. Обаче многобройни стрели ударили ламята и тя така изревала, че цялата засветила.

– Феникс! – припознали се защитниците на Варна и с удвоени сили се хвърлили в боя.

Паднала Спаска на земята, едвам диша с 30 уелнес.

Как стигнали до Ляонинг – то си е друга работа.

Но там лъжлив Съби разправя тази история и никой не му вярва...

Как лъжлив Съби и ламята Спаска пътували за Ляонинг

Имало едно време юнак Съби и ламя Спаска побратими, дето за Варна се били.

Грохнала най-накрая ламята, кръв капе от нея, душа бере. По-сетне нарекли хълма, дето лежала Змейов хълм, а от капките кръв пораснали макове...

Заплакал Съби, той ранен също и вика на Спаска:

– Дай да се привлечем до водата, белким ни пооекне.

Запъшкала ламята, с 30 уелнес едвам се потопила в плиткото и попритихнала. Не щеш ли – видял Съби едни турски гемии, калкан ловят и им замахал:

– Насам, насам! Видже каква риба улових!

Пристигнали рибарите, мерят ламята – голям улов.

– Колко искаш за нея, аркадаш? – питат Събя.

– Да ме прекарате до Стамбула, там да я продадем скъпо и ще си оправим сметките...

Речено-сторено. Завързали седемте гемии с мрежи примрялата Спаска и потеглили.

Хубаво, ама от водата ли, от планктона ли, дето влизал в устата й, ламята се посъживила. Отворила едно око, а Съби й смига, демек да си трае. Тъй стигнали до Босфора, обаче един от рибарите без да иска бръкнал с греблото в окото на ламята.

Разлютила се Спаска, скъсала мрежите и още малко и лодките ще глътне с рибарите барабар.

– Стой! – викнал Съби.

– Стоя – по-точно плувам. Какво да ги правим тия?

– Аман-заман! По десет гърла храним! Смили се, баш комита!

Милосърден бил юнакът, даже Спаска наловила сума ти калкан, напълнила гемиите им и се разделили по живо – по здраво.

Полетели побратимите покрай брега и тъй стигнали до Египет. Гледат – мършави камили и хората гладни.

– Какъв е тоя мор, бре люде? – попитал Съби селяните.

– Тука върлуват едни мумии и ни опропаствяват реколтата – отвърнали египтяните.

– Кои, тия ли? – посочила Спаска и тъй силно се разкихала, че от мумиите не останал и кокал върху кокал.

Зарадвали се селяните, не само ги упътили за Ляонинг, ами им дали най-бързия кораб до Индия.

И ето ти ги на – Съби и Спаска пътешественици на брега на Индия. Гледат – един момък търка ли търка газена лампа.

– Тцъ, пак не става! – и пак търка.

– Що чиниш? Да ти услужим ли с огънче? – попитала го лукаво Спаска.

– Уффффф – въздъхнал Аладин. – Някой ми задигнал замъка с принцесата, а сега и лампата не бачка, за да повикам Духа.

– Хм, да не са ти пробутали менте? – усъмнил се Съби и обърнал дъното на лампата. А там пишело: „Made in China“ – Ето, виждаш ли?

Затюхкал се Аладин, зер палат с принцеса не се губят току-тъй. Метнали го на ламята и полетели принцесата да дирят.

Като намерили замъка, видели злия магьосник на върха на

кулата. Той обаче толкова се сащисал от Спаска, че ченето му увиснало и с магията, дето я приготвил, сам се окаменил.

Какво станало после – всеки знае от 1001 нощ. Три дена яли, пили и се веселили.

За благодарност Аладин дал на Съби и Спаска назаем вълшебното си килимче и тъй най-накрая стигнали Ляонинг...

Боби Джей и тайнствената гробница в Ляонинг

1 част

– Ти си виновен!

– Не – ти! Защо продаваше пушките толкова скъпо?

– А ти защо...

Подобни разговори можеха да се чуят във всяка кръчма в Ляонинг между българските емигранти. Боби Джей отпиваше от сръбската сливовица. Името на заведението – „Тъжният тигър“ отговаряше на настроението му. Пред очите му още горяха пламъците на Варненския залив. Бе отпътувал с последния кораб.

Той хвърли динара на тезгяха, нахлупи шапка и излезе в нахлуващата вечер. Палми, цветя и китайски фенери, музика – всеки българин навярно би желал такава отпуска, ако не беше призракът на войната.

В парка се чуваше някаква гълчава. Боби се насочи към мястото, очаквайки да види весела сръбска компания. Но видя съвсем друго. Група китайци преследваха един младеж с изплашена физиономия. Той притискаше стара брезентова чанта до гърдите си. Още малко и щяха да го настигнат.

Внезапно някаква фигура се показва между клоните на едно дърво, улови с ласо нищо неподозиращия беглец, придърпа го и се скри отново в гъстата зеленина. Цялата тази сцена поразително приличаше на хамелеон, глътнал насекомо...

* * *

– Димов, какви ги вършиш?! – прошепна Бимба.

Задъханият виновник не можеше да говори, но престана да се съпротивлява. Китайците търсеха напразно с факли в ръце.

Най-накрая те тръгнаха разочаровани към пристана.

– Не тук, не тук – най-сетне изрече нещо членоразделно Димов.

Двамата потеглиха предпазливо към ханчето, където бе отседнала Бимба.

* * *

За тренираното око на полицая следенето е фасулска работа. Боби Джей тръгна след двете тайнствени особи, любопитен защо бяха преследвани. Мъжът и жената разговаряха на български. Машинално младежът оправи очилата си, преди да запуши. Нещо в стойката на жената също му беше познато, както и прецизната ѝ работа с въже.

„Димов и Бимба.“ – най-сетне позна Боби – „Но в какво са се забъркали?“

– Стойте! – извика им той. – Уморих се да тичам подир вас.

– Ама че среща! – рече Димов, заеквайки.

Бимба се усмихна, но сложи предупредително пръст на устните си.

Сетне влязоха в хотелската стая.

* * *

За военно време хотелската стая беше повече от спартанска – застрашително надвиснал таван-гредоред, продънен матрак, три стола и клатеща се квадратна масичка. Лампата с прояден от молци платнен абажур довършваше бедната картинка.

– Е, изплюй камъчето! – рече Бимба нетърпеливо.

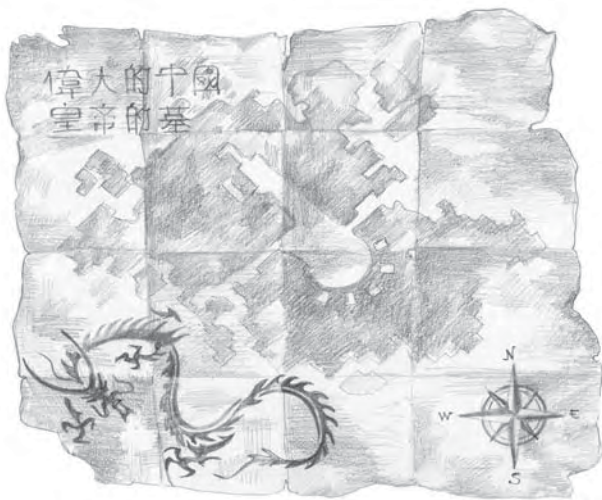
Димов бръкна в чантата си, извади стар папирус и внимателно го разстла на масата. Беше някакъв чертеж, изпъстрен с китайски символи.

– Ценен ли е? – запита Боби.

– Повече от злато – отвърна ученият. -Гробницата на китайския император.

– А защо в Ляонинг, а не другаде? – усъмни се Бимба.

– Тъй е написано: „Тук почива великият император, под лазура на Ляонинг.“

Боби Джей и тайнствената гробница в Ляонинг - 2 част

„Тук почива великият император, под лазура на Ляонинг.“

– „Под лазура...“, какво ли значи? – промърмори Боби Джей.

– Сещам се за една кръчма „Лазур“ – рече Бимба ентусиазирано.

– Да бе, императорът там си е пиел кафето – иронично подметна Димов.

– Все пак, нека разгледаме покрай брега – каза Боби – Утрото е по-мъдро от вечерта.

* * *

На заранта слънчевите лъчи отнесоха като с метла лошото настроение на тримата търсачи на съкровища. Пазарният площад, в близост до пристанището беше многоцветен и оживен.

– Искате ли по един сандвич-плескавица? – спря ги българска реч.

– Ха, какво правиш тука, ювиги хане? – истински се изненада Бимба и се ръкува сърдечно с продавача.

– Свършиха ми пушките и ей ме – на тука! – каза смутено Аспарухов и поглади брадата си.

– А някой от генералите не си ли мяркал? – попита Димов и нагласи очилата си – Или са в Русия?

– Имаше... имаше един, но не генерал – замисли се ханът – Ама как се казваше?

– Аз съм Боби Джей – представи се инспекторът на Аспарухов. Той се беше заяпал в момичето, правещо коктейли.

– Стой! Точно така! Джей Грей се казваше! – изтърси най-накрая Аспарухов.

– Ха! Но това... е братовчед ми! – смаян рече Боби.

– Той остави някакво съобщение за Бимба. Само че къде беше? Записах го на хартията, с която увиваме закуските. Хайде сега – къде е хартията?

– Да не е тази? – намеси се Бимба, блажено предъвкваща последната хапка.

На омазнената хартия от сандвича пишеше: „Среща 11 часа – при Стария..“

Останалото беше безвъзвратно изтрито.

– Сещам се за две заведения – „Стария капитан“ и „Стария Джак“, но последният е далече – рече услужливо ханът.

– На бас се хващам, че е последният! – изстена Димов – Горко ми!

* * *

Пътят до „Стария Джак“ беше изморителен, тъй като извиаше по стръмно изкачващия се бряг в западната част на града. Пред кръчмата имаше малък площад с чешма. Имаше и опънатата синя палатка за някакво представление. Група мъже беше направила кръг около двамата борещи се. Всички крещяха и

наддаваха динари за победителя.

Борещите се бяха българин и испанец.

Ди Здравия беше едър, с татуировка на лявата гърда и здрави мишци, които играеха като зайчета под кожата му.

Другият беше Якоб – нисък, набит, но чевръст, с белег под формата на кръст на левия клепач. Последното обаче не му пречеше да спечели преимущество в боя.

Българинът нанасяше единични, но силни удари, като избягваше бързите контри на Якоб, но накрая – видимо уморен се препъна и падна. Испанецът седна върху огромното туловище, удари още едно кроше и заразмахва триумфално ръце за публиката. След като събра припечелените динари, той повдигна своя противник и като го прикрепяше го вкара в палатката.

– Истински галантен джентълмен! – рече унесено Бимба.

Тримата решиха да разпитат борците за евентуална следа. Но каква беше изненадата им, когато влязоха в палатката? Вместо преуморени и пъшкащи борци, същите седяха и отпиваха бира.

– Егаси жегата, дребен! – тъкмо изричаше Ди Здравия и потупваше радушно Якоб по рамото.

– Буенос диас! – поздрави Якоб пристигналите. – О, и белла сеньорита! – обърна се той към Бимба.

– Търсим един, който прилича в лице на мен – опита се да бъде ясен и кратък Боби.

– Карамба! Ваш брат бил тука сега – отвърна испанецът.

– Белмата сеньорита иска да знае дали е сега в кръчмата? – рече Бимба, несигурна във времената, които използваше испанецът.

– Защо бързате? Ей го на – до чешмата! – рече Ди Здравия и отпи още няколко едри глътки пиво.

* * *

Наистина, Джей Грей много приличаше на братовчед си Боби. И двамата имаха продълговати лица, остри носове и волева брадичка. Те се запрегръщаха радостно.

– Ама че среща! – рече Димов. – Сигурно отдавна не са се виждали.

– Сигурно. Малко е... неловко – коментира Бимба.

– Че какво му е неловкото?

– Той ми е... шеф. Не съм знаела, че Боби му е братовчед. И освен това е... шеф на българското разузнаване...

– Мда – семейна среща. Тия ги разправяй на шапката ми!
– промърмори Димов и отпи от прохладните струи на чешмата.
– Абе няма ли и да похапнем? Така де, по случай срещата...

* * *

Малко по-късно всички се бяха настанили на маса под клоните на големия стар дъб в двора на кръчмата.

– И така... Димов, покажи картата! – рече експедитивно Джей Грей.

– Ама той по твоя поръчка ли... – провлачи Боби, но спря, сръган с лакът от Бимба.

Картата на гробницата имаше някаква синя зона в началото, без обозначения.

– Под лазура... – прошепна Бимба.

– Няма да ви обяснявам колко важно е едно такова съкровище за възстановяването на ЕБългария – тъкмо обясняваше Джей Грей – Обаче се опасявам дали китайците не са по-напред в проучването. Може да са прекопирали картата.

– Може ли да се присъединим? – попита басово Ди Здравия, водейки и Якоб със себе си.

Последният мълниеносно грабна картата от масата и я погледна със здравето си око. Димов безуспешно се опитваше да си я върне, паднал в мечешкия капан на българския здравеняк. За всеобща изненада Якоб сам върна картата на масата и даже я приглади с пръсти.

– Има такъв вход. Точно под този бряг.

– Къде е? – Боби и Бимба напразно извиваха вратове зад парапета на високия бряг. Само се виждаше как вълните се

разбиват в мъчливите скали.

– Под водата е – допълни Ди Здравия. – Гмуркахме се за миди и... Добре де, търсихме перлени миди и...

– Боже мой! Аз не мога да плувам! – простена Димов.

– А мене ме е страх от височини! – каза Боби.

– Мене пък – от кученца! – допълни Ди Здравия.

– Разпасана команда! – констатира Джей Грей. – Среща в 5 заранта тука!

После се обърна към Ди Здравия и Якоб.

– Вие сте наети! Набавете въжета!

Боби Джей и тайнствената гробница в Ляонинг - 3 част

Първите лъчи на слънцето озаряваха скалите и лицата на ранобудните приключенци.

Ди Здравия и Якоб бяха изпълнили обещанието си и сваляха с въжета лодката в подножието на скалата. До Джей Грей стоеше още една фигура на стар войн, в избеляли камуфлажни дрехи и с брезентов кальф през рамо.

– Да ви представя Димитър Костов от отряда на Акулите – рече шефът – Той е добър стрелец.

– Има ли акули във водата? – ни в клин, ни в ръкав запита Димов – Брррр..

– А това е за теб! – продължи Джей Грей и подаде на учения едно апаратче – Нарича се търсач на капани. Личен подарък от техническия ни спец Бат Бедо.

– Това цигулка ли е? – рече Бимба, като се здрависваше с Димитър.

– Бойна карабина с оптичен мерник. Много хубаво... свирри – отвърна духовито той.

* * *

Спускането до лодката беше лесно, въпреки страховете на Боби от високото. Най-накрая на скалите остана само Ди Здравия. Джей Грей си беше отишъл.

– Кой ще го спусне? – чудеше се Димов.

– Ма-пам-па-а-а! – чу се вик отгоре и здравеняка цамбурна във водата. След малко се показа и махна с ръка. – Хич не е студена!

Костов беше сложил някакъв найлон върху драгоценната си карабина и загрижено я гладеше.

– Хич не ми харесват тия китайци – мърмореше си той. – Бостъна ми е разправял, че...

Якоб управляваше с вещина лодката и бързо стигнаха до мястото, където беше входът на пещерата.

– Колко е дълбоко? – попита Димов испанеца.

– Не бой се! За тебе имам кислородна бутилчица! – отвърна му Ди Здравия, като го цапардоса бащински по рамото.

Входът на пещерата беше като арка, изсечена между две скали, осеяни с миди и корали. По някакъв начин там се процеждаше светлина. Пътешествениците преминаха през съдбовния вход, показаха се над водата и поеха дъх.

* * *

Те излязоха от водата на квадратна площадка, заобиколена от сталактити. Боби и Бимба запалиха фенерчетата. През това време Ди Здравия се показа като кит от водата и внимателно положи Димов на брега.

– Никога повече! – зарече се ученият и изплю порядъчно количество вода.

През това време Якоб проверяваше екипировката. Костов внимателно разупаковаше карабината си, последван от Бимба и Боби с техните пистолети.

– Тука има стълби! – рече Боби и гласът му прокъртя в пещерата.

– И стъпки има! – констатира Якоб.

Всички продължиха напред, ослушвайки се внимателно.

Внезапно група подплашени прилепи изскочи срещу тях. Докато отблъскваха пищящите гадинки, пътешествениците не забелязаха близо дузина фигури, които ги дебнеха.

– Китайците! – извика Димитър и удари с приклада на пушката първия нападател.

Пробляснаха изстрелите на Бимба и Боби. Якоб се биеше с кама срещу някакъв едър китаец, който ръмжеше яростно. Ди Здравия раздаваше юмруци срещу трима.

През това време дебелият китаец бе повалил Якоб и с тържествуваща усмивка искаше да му забие камата. Внезапно на челото му се появи дупка и той застина, поразен от снайпера на Митко.

Най-сетне битката свърши.

Димов се тухкаше до натрупания багаж. Инстинктивно той бе халосал един китаец с възможно най-нужния инструмент – търсача на капани.

– Ех, електрониката се прецака! Какво ще правя сега?

Ди Здравия сваляше от ръцете си боксовете с шипове на края.

– Хей, това не е ли забранено? – рече строго Бимба.

– Ъхъ – отвърна Ди и широко се ухили.

– Да се надяваме, че това са всичките китайци – изпъшка Боби Джей.

– Или не... – беше скептичен Якоб. – Този дебелак ми взе въздуха...

– Вижте! Тука има надпис! – извика Димов и освети стената с китайския надпис: „Брой стъпките си и не забравяй годината, когато беше бунтът против императора.“

В същото време Бимба вече бе стъпила на първото стъпало. Ди Здравия вече полагаше крак на седмото.

– Стойте! – извика Димов. – Седмата година от царуването!

Някакъв механизъм изскърца и здравенякът политна към

зейналата под него пропасть. В последния момент Бимба му хвърли ласото си. Якоб и Боби се уловиха, за да го издърпат. Здравенякът погледна надолу и с ужас видя един китаец, набучен на кол.

– Егаси дупката, дребен! – рече преbledнелият Ди на Димов, след като се измъкна. – Не можеш да плуваш, но твоята наука ме спаси...

Всички тръгнаха в редица, като внимателно избягваха всяко седмо стъпало...

Боби Джей и тайнствената гробница в Ляонинг - 4 част

– Джей Грей, моля, обади си! – за десети път Димов се опитваше да се свърже безуспешно с шефа.

– Интересно, и моят компас показва каквото си ще – рече Якоб, вперил поглед в моряшкия си уред.

Димов взе компаса и се насочи към стените.

– Хмм, интересно – магнетит... – мърмореше си той. – Ето

защо няма връзка и компасът е безполезен.

– Ха, без посока човек би се загубил в тая тъмница! – намери се Ди Здравия.

– Интересно, откъде ли императорът преди 4000 години е разбирал от магнетизъм? – замислено рече Боби Джей.

Неусетно бяха стигнали до следващата площадка. Вместо да слизат, те се изкачваха все по-нагоре.

– Няма да се учудя, ако най-накрая се окажем в избата на родната кръчма – рече Якоб. – Не че няма какво да се види там... Особено едни стогодишни бъчви...

– Хей, китаюразбирача! Я ела тук! – извика Бимба, стигнала до преддверието на следващата зала...

* * *

„Поеми товара (бремето), което носеше любимката на императора и не забравяй нейното име.“

– Хмм – рече Димов. – Фаворитката на императора е била бременна и е умряла при раждането. Само че... как се казваше?

Той извади картата и несъзнателно я избърса с потта от челото си.

– Ах! – извика Бимба. – Тайнопис!

Наистина, до очерчанията на залата този път изпъкнаха нови символи.

– Сян Цзин! Тъй се е казвала! – каза тихо Димов.

В началото на залата имаше каменна топка. Плочките на пода бяха осеяни с китайски букви. В средата на помещението беше статуята на китайската наложница. Толкова красива, изработена от нефрит, тя ги гледаше през вековете. Точно пред нея имаше постамент, където би следвало да се сложи камъка.

Трупове на петима китайци, набодени с малки черни стрели показваше, че задачата съвсем не е лесна.

– Тоя камък е за мене! – изстъпи се Ди Здравия.

– Хубаво, ама ти трябва да стъпваш само на плочките с двата символа на името.. – загрижено рече Димов.

– А защо ти не ми покажеш пътя? – сети се здравеняка – Помниш ли песничката, дето ме научи?

Димов тръгна пръв по плочките, следван от Ди, носещ тежкото кълбо. За ужас на групичката, те пееха и танцуваха следната песничка:

*„Yo yo yo the new mix pa-ra-pa-palatka. Всеки дебне всеки нагнича ти си яка тупалка, тя е гордостта на квартала. що? Не гава! Слушай тогава yo yo yo палатка тук ще си опъна да ти пее под балкона.“**

Най-накрая стигнаха до статуята на красавицата и Ди положи кълбото на постамента. Вратите на залата се отвориха.

– Хубава принцеса, наистина – помисли си Костов – Има да разправам на отряда на Акулите...

Боби Джей загрижено гледаше труповеите на китайците. Имаше чувството, че тези срещи няма да са последни...

Боби Джей и тайнствената гробница в Ляонинг - 5 част

„Гробници и дракони“ – мислеше си Боби Джей, тръгнал пред групата. – „Но къде е драконът?“

Опасностите следваха една след друга, без да могат да си поемат дъх.

– Тука! – извика той и освети следващия надпис.

Димов се забърза от опашката на колоната, хвърли раницата си и впери поглед в написаното:

*„Бой се от окото на дракона!
Само молецият се ще се спаси.
Но единствено смелият,
познал окото на императора,
ще премине отвъд!“**

Ди Здравия понатисна вратата на следващата зала, която

* - оригинален текст от Димов.

заяждаше. Якоб се хвърли да му помага. Когато крилата на вратата се отвориха, вътре ги смая необичайна гледка.

На голям постамент стоеше статуята на страховит дракон с отворена пасть. Още по-чудовищен го правеше недъгът му – имаше само едно око.

– Брей, че зверище! – рече Митко. – Би било чудесен трофей в колекцията ми.

На малка поставка до главата на дракона сияеха в различен цвят седем скъпоценни камъка с големината на окото. Замаяна от гледката, Бимба пристъпи напред в залата. Внезапно статуята оживя. От окото изригна червен лазерен лъч, а главата се движеше наляво-надясно.

– Залегни! – извика Боби. – Ех, активирахме капана.

В същото време един китаец се шмугна като змия между тях и стигна до скъпоценните камъни. Той хвана синия аметист, извика нещо неразбрано и го захвърли в пастта на звяра. Камата на Якоб изсвистя и се заби между плешките му. Беше късно. Китаецът не бе разгадал загадката, а може би верния камък бе безвъзвратно загубен.

– Егаси дракончето! Ей сега ще го науча! – извика Ди Здравия и стана.

– Не-е-е! – извика Бимба.

Лазерният поглед улучи Ди в гърдите... не – в драгоценния му семеен медальон. Той самият се стъписа, но продължи напред.

– Окото! Сложи го върху окото! – досети се Димов.

Здравеният внимателно приближаваше, като между медальона му и окото оставаше лазерната струя. Най-накрая той постави семейната реликва на място. Медальонът се нажежаваше, стана жълт, но вършеше работа. Най-накрая драконът утихна.

Всички облекчено въздъгнаха и станаха. Якоб взе невъзмутимо камата си от трупа на китаеца и се опита да извади с нея медальона на приятеля си.

– Странно! – рече той и го подаде на притежателя му – Целият е жълт!

– Златен е! – установи Митко и намести карабината на рамото си – Мислех да пусна един куршум в окото, ама срещу лазер не се рита...

Сега, когато бяха зад статуята, капанът не можеше да се активира отново.

– Ама че съм заплес! – рече Димов. – Ето, на картата пише „синьо“. Било е за синия аметист и окото!

– И сега-какво? Златен ли ще си го нося? Баба ми ще ме убие! – чудеше се Ди Здравия – Сам Апостолът някога го е носил като монах!

– Чудна работа! – рече Боби. – Очите на императора – сини, като тези на Левски.

– Лазурни очи – добави Бимба. – Ще ми се да го видя най-сетне този император!

– Май ще се изпълни желанието ви! – намеси се Димов и освети поредния надпис. – Следва погребалната камера...

Боби Джей и тайнствената гробница в Ляонинг - 6 част

„Това, което е на земята, това е на небето.“ – гласеше надписът пред погребалната камера.

Най-сетне бяха пристигнали! Вратите се отвориха със скърцане и разкриха пред погледите им голяма кръгла зала. От дупките на тавана се процеждаше светлина.

– Ето, виждате ли? – каза Якоб. – Знаех си аз, че ще стигнем до горе!

В средата на залата имаше очертан кръг с швст сектора, в които имаше някакви точки.

– Това вече не го разбирам – въздъхна Димов.

Заяпан в картинките, Ди Здравия стъпи в средата на кръга. Нещо изщрака под тежестта му. На тавана грейнаха същите символи, които се въртяха и сменяха местоположението си.

– Но това са съзвездия! – извика Боби Джей.

– Някой да ги познава? – попита Бимба. – Не харесвах астронوميةя в училище. Толкова звезди – и всичките облецени еднакво. И глупавите момчета искат да ти ги свалят...

– Мисля, че ще се справя! – каза решително Митко и стъпи в кръга – И се досещам за загадката.

– Епсилон от Еридан! – извика Костов, стъпил на единия сектор и стреля точно, когато същото съзвездие беше над главата му...

Съзвездието остана на мястото си в небето, а секторът засвети с млечнобяла светлина.

– Дзета от Лира! – продължи стрелецът, стъпил на следващия сектор.

– Тау от Кит!

– Вега!

– Голямата мечка!

– А! Не може да бъде! – изненада се Митко на последното.

– Какво? Какво има? – заинтригуван попита Якоб.

– Марс!

Най-накрая всичките 6 сектора светеха, но нищо не ставаше.

– Какво съм пропуснал? – чудеше се Митко.

– Застани в средата! – предложи Бимба.

И наистина, кръга в пода отново изщрака и започна да се повдига цилиндрична конструкция.

Прославеният стрелец бе стъпил на гроба на императора.

– Скачай! – викна Боби и му подаде ръка.

Върху кръглия постамент беше бюстът на императора, украсен с маска от злато и скъпоценни камъни. Очите му бяха от диаманти, положени полегато. Ушите бяха издължени като на елф. Носът бе едва загатнат. Усмивайки се от бездната на 4000 години ги гледаше императорът. Дясната му ръка бе протегната и в нея имаше кристално кълбо.

Очарован от гледката, Димов докосна кълбото и то засвети. На кръглия свод се появиха отново съзвездия, между които имаше очертани линии. Боби и Бимба гледаха поразени звездната карта. Толкова много светове! И всичките – свързани! Символи, образи, чертежи се сменяха от тайнственото кълбо.

Ненадейно покривът изригна и започна да пада, откривайки дневната светлина. Огромна група от китайски командоси слизаше призрачно по въжетата. Един отломък падна и разби кристалното кълбо.

– Господи! Счупиха книгата на боговете! – изхлипа Димов и напразно събираше отломките от кристала.

Китайците застанаха в кръг, насочили автомати Q5 срещу шестимата.

– Е сега вечи си... майката – рече Ди Здравия.

Ситуацията беше безнадеждна.

Боби Джей и тайнствената гробница в Ляонинг - 7 част

- Не, това не бива да завърши така! - рече авторът и разля кафето си върху думата безнадеждна...

През това време Джей Грей беше на малкото военно летище, наблюдавайки поэтапното отпътуване на българския контингент. По-голямата част от воините беше отплувала с кораб под ръководството на Митрев. Бяха останали само 4 хеликоптера, готови да откарат товара си към ЕБългария.

Мобилният на Джей Грей звънна.

– Да? Какво? Групата в опасност? Кой се обажда?

Отвърна му сигналът, че връзката е прекъсната... Той се затича към хеликоптерите, които се готвеха да потеглят. Per loven видя отчаяно махащия им началник и спря витлото.

– Тука ли е 4-та дивизия? – задъхано рече Грей. – Нужна е помощ за група българи, нападната от китайците.

От хеликоптерите наскачаха и четиримата командири на отрядите.

– Личният състав замина с кораба! – рапортува Beyond sanity – Останахме само ние, да летим с въоръжението.

– Какво въоръжение?

Веко13 и Fillivan отвориха един сандък в хеликоптера и лъс-

наха дулата на първокласни автомати.

– Хммм... оръжие има – хора няма – рече по-скоро на себе си шефът на Българското разузнаване.

– Може би има – досети се командирът на отряд врани Кроу 666 – Цивилните празнуват в кръчмата „Стария Джак“, преди да са отпътували за ЕБългария.

– Чакайте! Ами медицинския хеликоптер? – досети се Веко 13.

– Вярно бе! Забравихме го! – плесна се по челото Fillivan.

Пред малкия хангар стоеше кокетното червено бръмбарче-медикоптер. Пилотката Джоки ремонтираше някакви кабе-

ли. Сладката Джеси и Диди 210 товареха.

– Какво прибирате? – запита Грей.

– Уелнес пакети – отвърна Джеси и се усмихна.

– Ще има битка! Идвайте с нас! – рече Per Iovet. – Вдигайте гълъбите!

* * *

През това време в „Стария Джак“ тържеството беше в разгара си. Тъй като нямаше официално лице, тост произнесе посланикът ни в ЕИндонезия, дошъл на кратка почивка в Ляонинг.

– От тук насетне започваме нова ера за ЕБългария! Нека я построим с ръцете си такава, каквата е в мечтите ни! – завърши речта си Sydie.

– За България!

– За България! – вдигнаха се стотина чаши.

Внезапно силен тътен разтърси пода и счупи стъклата на прозорците. Пируващите заизлизаха навън, за да видят какво става. Гъбата на експлозията беше само на 2-3 километра от кръчмата.

– Какво, заря ли има? – запита Троянеца.

– Не... не е заря... – поклати глава Шнорхела.

* * *

В гробницата цареше... гробна тишина. Китайците и шестимата приятели се измерваха взаимно.

– ОК! Предаваме се! – рече Боби Джей и разпери ръце, приближавайки се към противника.

От бузата на Димов течеше кръв, но той не я забелязваше, подкрепян от Бимба. Якоб намигна на Митко и скри в ръкава си една кама. Димитър го послуша и тихо положи снайпера зад гърба си. Самоувереният военачалник на китайските команди си – висок, слаб и с редки мустачки се наведе, за да види падналата от постаментата статуя.

– Ха! Този не наш! – и посегна да вземе златната маска.

– Не смей! – извика Димов и хвана здраво ръката му.

Боби Джей продължаваше да скъсява дистанцията.

– Сега! – извика най-сетне той.

– А-а-а-а! – изрева Ди Здравия и се втурна напред.

Боби опря джобното си ножче в гърлото на китайския командир, за да го вземе за заложник, но камата на неразбрания го Якоб вече стърчеше от гърдите му.

Пушките бяха безполезни в ръкопашния бой.

Улучен в левия крак, Ди Здравия се облегна на една колона, като не спираше да борави смъртоносно с боксовете си.

Битката беше на живот и смърт...

Боби Джей и тайнствената гробница в Ляонинг - 8 част

Хеликоптерите се приземиха на площада пред кръчмата. Пръв от още работещите машини изскочи Джей Грей и заразмахва ръце към навалищата.

– Бързо! Китайците нападнаха група българи! Идвайте всички!

Таеков, Тишо и Тедо Пуров се нахвърлиха на оръжието не по-зле от чашките сливовица преди това.

– Перник, подай оная, горната! – викна му Радо Шишарката.

Мад Бойчо и бай Гошко като стари ветерани вече зареждаха оръжието.

– Бай Гошко, защо взе само оптичен мерник? – попита го смаян оръжейникът Миро.

– Моята стара карабина си е най-добрата – отвърна той – Но виж – това стъкълце си го бива.

* * *

В подземие то Якоб и Ди Здравия бяха опрели гърбове, за да окажат сетен отпор. Бимба и Боби Джей бяха сторили същото. Някакъв заблуден куршум бе сцепил приклада на карабината на Митко. Той захвърли оръжието и се отбраняваше с щика му. Димов беше паднал и притискаше корема си с бледо лице.

– Нямаме загубен флаг! – извика носителят на същото име и се спусна в пещерата. – Ди Здравия, ида ти на помощ!

Посланикът в ЕИндонизея съгледа своя приятел Якоб, изникнал по неведом начин в тази точка на света.

– Якоб! Дръж се! Ахой! – и Sydie последва примера на предишния.

Този път битката наклони към българите. Отгоре се изсипваха все повече пресни подкрепления. Tricolorlion, Necromanger и Ddecide с професионална вещина обезвреждаха останките от китайския отряд.

– Еха-а-а! Пръснах на трима шишарките! – зарадва се Радо Шишарката.

Дарк Елф и Елия Абът отблъскваха неприятеля покрай падналия Fallen bg.

Най-сетне битката стихна. Последва трудната задача по изкачването на горната земя. Там Джоки, Джеси и Диди сортираха ранените и ги превързваха с уелнес-пакети.

– Ех, оправдах си името! – въздъхна Fallen bg – Паднах от въжето и си изкълчих глезена. Ама пак се бих!

Сладката Джеси се усмихна. „Нямаме загубен флаг“, гледаше загрижено Ди Здравия, когото превързваха.

Якоб и Sydie бяха седнали на тревата и оживено разговаряха на патагонски. Бимба, Боби Джей и Митко бяха наобиколили тежко ранения Димов. Те понесоха болния си другар към медикоптера.

– Ще се оправи, нали? – повтаряше Бимба, без да чака отговор.

Димов не ги чуваше. В съзнанието му изплува едно ослепително бяло горещо къбло, което обливаше съществуването му с лилави вълни на покой.

– Тракли тлалок! – изведнъж рече Димов и отвори очи.

– Какво каза? – наведе се към него Джеси заради шума от хеликоптера.

Димов се усмихна. Нищо не беше загубено. Духът на императора му нашепваше странни и топли слова. Най-накрая заспа...

Боби Джей и тайнствената гробница в Ляонинг - 9 част

Четирите хеликоптера и малкия медикоптер излетяха, оставяйки кратера на императорската гробница.

– Чудна работа! – рече Джей Грей.

– Какво ти е чудно? – запита МадБойчо.

– Ами... толкова силен взрив, престрелка, а никой от сърбите не се намеси.

Отвисоко те видяха кораби, дебаркиращи в пристанището на Ляонинг под американски флаг.

– Ето защо! – посочи с ръка Шнорхела.

– Да им помогнем ли? Те ни приютиха така сърдечно! – каза бай Гошко.

– Нови нареждания – потвърди Per Iovem, като си свали слушалките – Шифрограмата от министър Фриц гласи: „Да помогнем на сърбите на всяка цена. Ляонинг не трябва да бъде превзет.“

Бойните хеликоптери се насочиха към брега, където сражението кипеше. Медикоптерът зави към кораба с армейските части, който се беше закотвил, получил също радиограмата. Трябваше да направят няколко курса с машините, за да върнат армията.

– Имам идея! – каза предводителят на гарванския отряд – Защо не пуснем всеки от четирите отряда като десант на различни места? Така ще разпилеем силата на врага и ще разкъсаме бойния им ред.

За последвалата славна битка много се е писало, така че нищо ново няма за добавяне. Само ще кажа, че в нея участваха още Троянеца, Fallen и ред други еиграчи, упоменати в предните части... Те изпълниха с чест задачата, докато пристигна основната част от армията, пък и след това...

* * *

Седмица след това същите хеликоптери кацнаха на летището в освободената ЕВарна. Личният състав се нареди пред машините, в очакване да пристигнат министър Фриц и президента Мелиорес.

Най-сетне президентската кола пристигна и всички отдадоха чест. Видимо намръщен, президентът вървеше пред частите и се спря пред Джей Грей.

– Какво да ви правя сега?! Кажете!! С тази така наречена секретна задача едва не предизвикахте българо-китайска война! И не постигнахте нищо!

Джей Грей мълчеше с изчервени уши.

– Недей така, момко! Ей с тия ръце бих китайците и освободихме момчетата – рече развълнувано бай Гошко.

– Е, не е съвсем нищо, шефе – рече упорито Ди Здравия, макар и с патерица в първия ред.

– И какво е то?

Боби Джей, Бимба, Митко и Якоб се появиха, носейки голямо ковчеже. Президентът го отвори и ахна. Там беше бюстът на императора, както и някои златни предмети от самата гробница.

– Прибрахме ги в последния момент – каза Митко и се ухили.

– Е, има и още малко – добави скромно Якоб и извади от джобовете си шепа перли. Все пак гмуркането с Ди също имаше резултат.

Ди Здравия го гледаше с драконов поглед, но после прие благородния жест към ЕБългария и кимна.

Тук няма да описвам награждаването с медали, нито тържеството. Само ще отбележа, че Митко получи алфа снайпер и беше адски доволен.

* * *

Бимба, Боби, Митко, Якоб и Ди Здравия посетиха Димов в болницата.

Той беше вече в съзнание, макар и без далак. Грижовните сестри му бяха донесли огромен скицник и той рисуваше символите, картините и чертежите, извиращи от съзнанието му. Ослепителното кълбо с лилава енергия – духът на императора беше в него, предаден от кристалното кълбо.

– Еон каса диен! – поздрави той приятелите си.

– Това сигурно е добър ден – предположи Боби.

– Не се сърдете – каза Димов – Това е императора, нали разбирате...

– А той... откъде иде? – страхопочтително запитва Бимба.

– Ето от там – показва болния една картина – Точно в средата има една звезда, в средата на зеницата...

– Къде, къде? – наведе се Боби.

Hellix nebula

Как лъжлив Съби и ламята Спаска се завърнали у дома

В далечното ецарство, в далечното егосподарство Ляонинг живеели лъжлив Съби и ламя Спаска побратими.

Ламята Спаска си прекарвала царски в лунапарка, където забавлявала децата. Лъжлив Съби пък им разправял небивалиците на техните приключения. Нищо не им липсвало, но им било мъчно за дома, за сламената колиба и звънливата рекичка, за пушека от родното огнище.

По онова време настъпила рат – еамериканските воини нападнали сръбските земи. Дигнали се направо от лунапарка юнаците и ей ги на – на брега. Додето погледът им стигал – огромна флотилия.

Юнак Съби съгледал флагманския кораб и прошушнал нещо на Спаска. Кацнала ламята на самолетоносача и лъжлив Съби скокнал от нея.

– Хелоу! – рекъл той на развален еамерикански. – Исканд ланд сейфли?

Янките кимнали и дори го почерпили дъвка.

– Фолоу ми! – рекъл Съби и полетели към брега.

Натресли те янките на рифовете и се прибрали в лунапарка – ни лук яли, ни лук мирисали.

Решили юнак Съби и ламята дома да се връщат. Отишли на летището и гледат един намръщен чиновник.

– Какво? – рекъл той, като видял Спаска. – Знаете ли каква такса свръхбагаж трябва да платите?

Спаска тъй силно хлъцнала, като видяла сметката, че за малко да види сметката на митничарина.

Оклюмала се ламята, даже не хапвала от любимите плескавици, дето й давали децата.

– Сетих се! – рекъл Съби. – Ще летим екологично!

Хвърлил умникът едно срекме в блатото и хванал цяло ято патки. Завързал ги една за друга, а ламята турил по средата. Ки хнала Спаска, стреснала юрдечките и полетели. Хубаво, ама екологичното им гориво свършило. За малко да цопнат в океана, ако не бяха съгледали един малък остров.

И гледат – на брега един старец ходи заднишком към дома си.

– Защо тъй вървиш? – почудил се Съби.

– Не знаете ли? Тук е Наобратково. Казваме едно, пък вършим обратното, даже наобратно ходим.

– Чудна работа! – смаяла се Спаска.

– Хайде де! Мигар у нас не е тъй? – рекъл лъжлив Съби.

– Няма да нападаме румънците, пък ги нападнахме. Няма да се предаваме, пък се разбягахме като пилци...

– Бягай! Бягай! Няма да те арестуваме! – викнали наобратковските стражи, като видели двамата побратими.

Същите решили да ги послушат и отлетели...

Хубаво, ама пътя до дома дълъг, пак се уморили. Съгледали те една гръцка гемия. Спаска внимателно спуснала Съби на кърмата, без да я видят.

– Кой... как тука дойде насред море? – изненадал се гръцкият капитан.

– О, неразумни! Мене боговете от Олимп проводиха за ваше щастливо плаване!

Зарадвали се егръците, приготвили му богата гощавка, а през туй време ламята плавала на буксир и се кискала. Стигнали те до Бяло море, Съби скокнал обратно на Спаска и полетели.

– Сбогом, капитане! Много им здраве на боговете! – смеел се той.

– Варварско куце! Сте си плятис! – викал гъркът, докато се изгубил от погледа им.

Тъй лъжлив Съби и ламята Спаска стигнали до дома.

Пътници във времето

1 част

- Хайде де – динозавър! – рече Боби Джей и опита от салатата с маслини. Многообичаният приятел ми беше на гости в ЕВарна, малко след приключенията му в Ляонинг.

– Казват, че бил истински. Видели го близо до пристанището – отвърнах аз и отпих от перлената ракийка.

– Бабини деветини! – намеси се Ели. – На сватбеното пътешествие пък видяхме кит!

– А как е Димов? Възстановява ли се? – запитах Боби.

– Утре го изписват, но все така говори и пише разни неща понякога.

– Може да го разходим с яхтата на братовчед ми – предложи Боби.

– Еха, ваканция с яхта! И аз идвам! – ентузиазира се Ели и щедро добави от питиетата.

– Ще си взема новия фотоапарат! – заразих се от приключението и аз. – Истинска снимка на динозавър – представяте ли си?

* * *

Джей Грей посрещна екскурзиантите на пристанището. Яхтата „Лазур“ кокетно се люлееше, очаквайки гостите.

Противно на очакванията, Димов беше весел, шегуваше се и дори пръв се изкачи по трапа. Последен аз пъхтах под двете „чантчички“, които Ели беше стъкмила. Същата вече весело чуруликаше със собственика на яхтата и дори беше откъмнала капитанската му фуражка.

– Ах, има и шезлонги! – беше очарована тя. – Ами... чаши?

Тези реплики-бисери бяха заглушени от мотора на яхтата. Боби развърза въжетата и ловко се покачи на палубата. Братов-

чед му изведе красивата яхта от пристана.

Пътешествието започваше – синя щипка лазур в коктейла на лятото...

Пътници във времето - 2 част

Моторът на яхтата боботеше бодро.

Отпивахме блажено от коктейлите, които Ели беше приготвила, излегнали се на шезлонгите. Някъде в далечината рибарски лодки хвърляха мрежите си. Морският бриз облъхна лицата ни с аромата на предстоящото приключение.

– Интересно, как ли щях да ви забъркам коктейлите, ако не носех гренадин и формичките за лед? Този капитан има ром в изобилие, обаче.. – не довърши Ели.

Погледите на всички се впериха към рибарските лодки. Някакво тъмно кълбо, от което излизаха светкавици се беше появило отникъде. Боби Джей чу виковете на рибарите. Братовчед му храбро насочи яхтата към мястото на странния облак, за да им помогне.

Внезапно облакът изсветля и видях в него... нашата яхта. Що за Фата Моргана? Огледалният ми образ – небръснат и с раздърпани дрехи викаше: „Пазете Димов от...“. Образът се замъгли и последните думи не се разбраха. На негово място се показаха три гумени лодки с мотори, натоварени с въоръжени до зъби мъже.

– Времето... – шепнеше Димов, – императорът беше казал нещо за времето. Но какво беше?

Терористите безцеремонно се качиха на борда, разменяйки си къси заповеди на ерумънски. Автоматите им бяха съвсем непознати, навярно от втория модул.

– Какво по дяволите правите? – извика Джей Грей, подкаран от един командос към нас. Братовчед му сви рамене и се опита да заговори на румънски.

– Затваряй си устата! – изръмжа един от нападателите и го

удари с приклада на оръжието.

Ели седеше на палубата и ужасено гледаше счупените чаши.

Румънците подкараха към лодките Димов със завързани ръце. Те се насочиха отново към облака, като че ли знаеха какво правят. Секунди след това необичайното явление изчезна без следа.

Нямаше ги обаче и рибарите.

Взех аптекката от рубката и отидох да превържа ръката на

милата ми Ели. Беше се порязала при изпускането на чашите. Прегърнах хлипащото създание, говорейки му нещо успокоително, без сам да се слушам какво казвам.

Боби и капитанът проверяваха порязиите по яхтата.

– Ах! Счупили са компаса! Севера и юга са сменили местата си! – извика Джей Грей. – Хубава работа!

На стотина метра пред нас водата се раздвижи. Една внушителна глава с дълга шия изплува величествено и нададе праисторически рев. Плезиозавър!

Грабнах фотоапарата и с трескави пръсти направих няколко снимки, преди главата да се потопи обратно.

– Не, не са счупили компаса! – чух да казва Боби Джей с изненада в гласа.

Капитанът ме потупа по рамото и посочи да снимам от другия борт. Виждаше се бряг с гигантски непознати дървета. Стадо трицератопси пасеше тръстики в лагуната. Един птеродактил изкряска в небето за поздрав, по случай пристигането ни в юра...

Пътници във времето - 3 част

Акостирахме предпазливо на скалистия нос, където не се виждаха животни. Пръв от яхтата на чакълестия бряг стъпи Джей Грей и с тържествен глас рече:

– Обявявам тази земя за ебългарска през лето.. – запъна се той – Кога ли сме изобщо?

– Димов щеше да бъде полезен с неговите енциклопедични знания – рекох аз – Между другото, как сме с провизиите?

– Има за 2-3 дни – загрижено отвърна Ели. – Вече проверих.

– Прясна вода сигурно ще намерим. Имам и такъми за въдици – добави капитанът окуражително.

Бавно се заизкачвахме по сипея към праисторическата гора. Най-различни звуци и миризми нахлуваха в съзнанието ми. Вляво се чуваше чупене на клони. След малко пред нас се

откри мирна картинка – Стадо бронтозаври с дълги шии закусваха на една полянка.

Внезапно една глава се показва между листата и се наведе любопитно към Ели.

– Ау! – изписка тя, извади някакъв спрей от чантичката си и го напръска.

Чудовището кихна и отново изчезна в зеленината.

– Има ли ти нещо? – разтревожено запитах аз.

– Има... Изхабих си дезодоранта. Какво ще правя сега?
– отвърна храбрата дама и захвърли ненужния флакон.

Малко поточе ромолеше в близката долчинка и с облекчение отпихме от древната вода, попълвайки и запасите си.

– Трябва да внимаваме! Тук идват животни на водопой!
– рече Боби Джей, показвайки ни разнородни отпечатьци.

В потвърждение на думите му дузина влечуги на два крака излязоха пред нас, забелязаха ни и засъскаха зловещо.

– Бягайте! Велосираптори! – извиках аз.

В бързината се втурнахме в съвсем друга посока, следвайки поточето. Зверовете издаваха щракащи и пищящи звуци и не се отказваха от преследването.

Внезапно под нас зейна водопад, падащ от петнайсетина метра в обширно езеро. Спогледахме се с Боби.

– Скачаме! – рече решително той и пръв полетя в пенливата бездна.

Бучащата вода ме оглуши и потънах в хладната прегръдка на водопада. Показах се на повърхността, търсейки с поглед Ели и капитана. Тримата приятели ми махаха, стъпили на брега.

Когато се приближих, капитанът ми посочи старо огнище. Около него се валяха раници и провизии. Побутнах с една пръчка пепелта и извадих опаковката на дъвка. Пишеше на румънски.

– Какво са правила тук? И къде са? – озадачено рече капитанът.

Малко по-натат братовчед му Боби се беше навел над огромна стъпка.

– Навярно – в търбуха на тиранозавъра! – рече опитният ловец, при което Ели се сви ужасено.

Събрахме припасите от раниците. Добра находка, освен храната, бяха пачките кибрит и два пистолета с няколко пълнителя. Запалихме лагерния огън на по-закътано място между дърветата. Изсушени и с малко концентрирана супа в стомаха, праисторическият свят ни изглеждаше не толкова страшен.

Някакво пищене като на новородено кученце се чуваше съвсем наблизо.

– Елате! – извика Ели, добила кураж да стигне до източника на звука.

Малко динозавърче, голо и с големината на котенце, пищеше жалостиво.

– Горкичкото! Изгубило ли си се? – рече Ели, наведе се и го повдигна, загръщайки го с наметката си.

Нещастното създание замърка и затвори очи.

– Хубаво, ще го наречем... Пуки – каза нежно Ели под не особено одобрителните ни погледи.

Праисторическата гора шепнеше край лагерния огън, а после и в съня. Дори в съня на Пуки...

Пътници във времето - 4 част

Събуди ме блеене на овен. „Сънувал ли съм?“ – помислих си аз. Ели вече приготвяше някаква каша на огъня.

– Кус-кус – отвърна тя на мълчаливия ми въпрос и отри насаждените си ръце в някакво парцалче. – Тия румънци добре са се били запасили.

Взех ведрото и се запътих към езерото. От другата му страна се виждаше стадо двуметрови динозаври с овнешки рога. Димов сигурно би казал името им. Какви ли тайни на императора-извънземен искаха да изкопчат ерумънците от него?

Някакво бръмчене прекъсна мислите ми. Гигантски комар с големината на пиле се рееше над водата. Прозрачните му

криле преливаха в цветовете на дъгата на утринното слънце. Без да чакам дружината му, бързо се върнах в лагера.

Боби Джей и брат му вече похапваха от вкусната каша, сипейки комплименти към Ели. В дивата пустош тази закуска ни се струваше пето качество.

– Къде ли може да е Димов? – завърза разговор Боби, загладил уелнеса.

– Мисля, че трябва да намерим друга времева дупка, за да се измъкнем оттук – рекох аз.

– Защо ли им е било на румънците да идват в юра? – чудеше се капитана, захапал лулата си.

– Може би са опитвали наслуки – отвърна Ели и сипа една порция.

Малкото динозавърче се беше изправило и любопитно душеше. То потопи нос в купичката, хареса я и излочи цялото съдържание.

– Браво, Пуки! – погали го Ели.

Праядото на носорога се заклатушка към нейната завивка, обявил я за свой дом.

– Всичко хубаво, но ми трябва гориво за лодката – загрижено рече капитанът. – Откъде гориво в юра?

Боби Джей разглеждаше клекнал огромната следа на тиранозавъра, после стана и ни показа изцапания си пръст.

– Това ми прилича на мазут. Може там да има повече – рече той и посочи вулканичния конус, намиращ се на няколко мили от нас.

– Да не би тиранозавърът да е ходил на балнеолечение? – пошегува се Ели.

– Уффф... пак нагоре – замрънках аз, вече натоварен с двата пластмасови бидона.

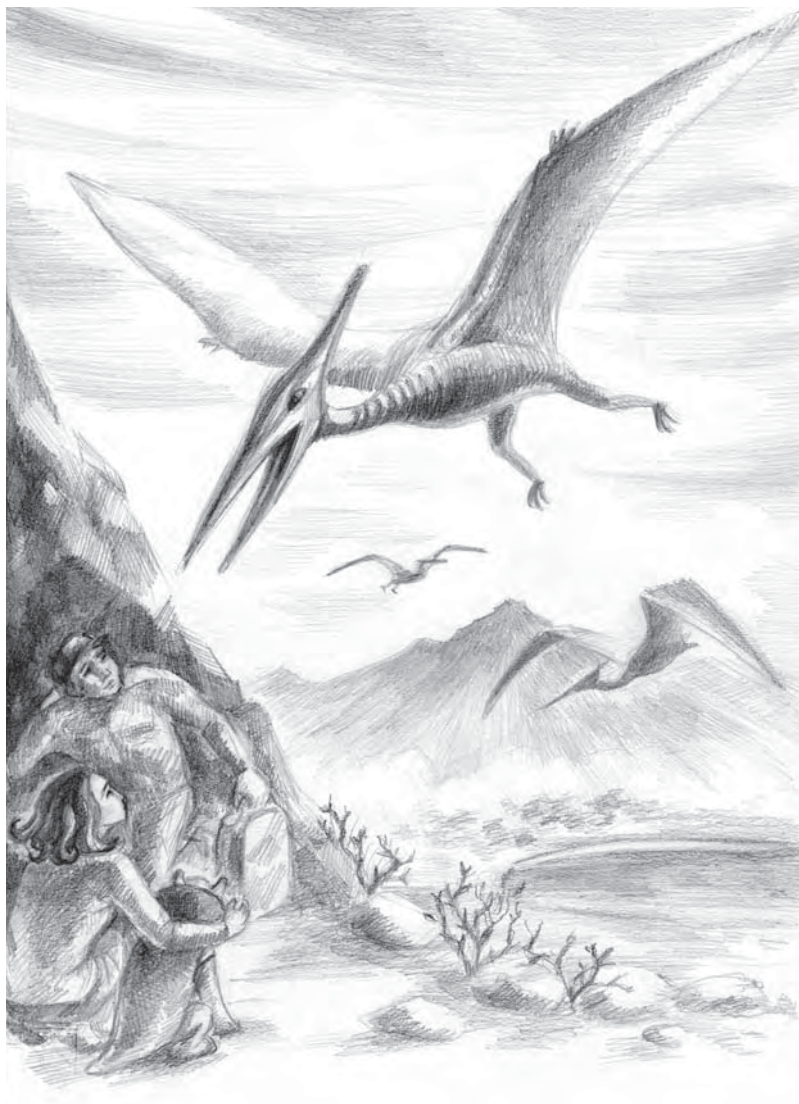
– Тия приятели май са горе – рече капитанът, сочещ летящите създания над кратера.

И тъй, тръгнахме към царството на птеродактилите.

* * *

– Ето за това не обичам сушата! – каза капитанът и избърса потта от челото си.

Пътеката, по която вървахме, беше прокарана от динозаврите, но това не значеше, че е по-малко стръмна. Ели беше напъхала

Пуки в раницата си и самоотвержено се изкачваше пред нас.

– Пристигнахме! – извика Боби някъде отгоре.

Пред очите ни се разстла гърлото на кратера, осеяно с гнезда и тела на птеродактили.

– Брррр... ама че спа-център – прошепна Джей Грей.

За наш късмет наносът с евентуалното гориво се намираше на няколко десетки метра от нас. Чудно – там нямаше влечуги, явно не им харесваше.

– Дай ми наметката си! – рече Боби на Ели.

Изпоцапаната от Пуки връхна дреха почти беше придобила цвета на скалите. Боби я навлече, излегна се и бавно запълзя с бидоните към тъмната течност. Не го забелязаха. Група птеродактили хранеха малките си с риба. Той внимателно потопи бидоните. Костваше му голямо усилие да ги измъкне, без да вдигне шум. Един любопитен птеродактил кацна до него и клъвна наметката му. Решен да защити бидоните, Боби замахна с един прът и халоса гадината по клюна. Изчадиято нададе предупредителен грак.

– Бягай! – извиках аз и застрелях птеродактила.

Поне стотина криле се извиха в небето, търсейки нарушителя на техния покой. Под изстрелите на двата пистолета Боби успя да се домъкне до нас. Птеродактилите приближаваха, а патроните бяха малко.

– Тука! – извика Ели. – Бързо след мен!

Тя беше съгледала малка пукнатина в скалите, която можеше да ни събере. Задъхани влетяхме в дупката. Имахме гориво, но не и свобода...

Бележка на автора: *Описанията на динозаврите са автентични.*

Пътници във времето - 5 част

Притаили дъх, чувахме крясъците на птеродактилите. Пуки кихна.

– Тихо, мъник! – прошепнах аз.

Ели му подаде бисквитка, за да го успокои.

– Имаш ли кибрит? – попита ме Боби.

Капитанът изпъшка и му връчи един от чантата си.

– Ще направя... диверсия – рече Боби. – Лумнат ли пламъците – бягайте.

Той намокри едно парцалче с мазута, наметна се отново с опърпаната дреха на Ели и запълзя обратно към кратера.

– Почти достигна! Засега е тихо – докладваше капитанът, гледайки през бинокъла си.

Боби запали парцалчето си и го метна. Огнени пламъци се извисиха над водата. Птеродактилите тревожно закръжиха около пламтящия ад. Побягнахме от кратера и се скрихме в щубраците на самия му ръб, откъдето започваше пътеката.

С напрежение наблюдавахме Боби, който тичаше към нас, подобрил навярно рекорда на Юсеин Боул.

– Уфф... на косъм беше – рече той, докато си поемаше въздух като риба на сухо.

Без преमेждия заслизахме по пътеката към езерото.

За наше облекчение, лагерът не беше посетен. Всичките провизии, маскирани с клони, бяха непокътнати. Капитанът доволен оглеждаше горивото от тубите.

– Смятам, че ще стане... – рече той. – Ще го прецедя с фунията на яхтата. Ех, милата ми яхтичка!

– Хайде да наловим риба! – предложи Боби, за да го измъкне от носталгичните мисли.

Боби Джей кимна и извади такъмите. Пригответихме два здрави пръта и праисторическите въдици бяха готови.

* * *

Езерото беше тихо в юрската привечер. Ято гигантски комари летеше над водата към отсрещния бряг. Там стадо диетродини, увенчани с внушителни гребени на гърбовете си, ловеше риба в плитчината.

– Да си опитаме и ние късмета! – рече бодро Джей Грей и заметна въдицата, последван от Боби.

Не чакахме дълго. Нещо опъна въдицата на Боби доста силно.

– Дръж! – викна капитанът и също хвана пръчката.

Водата закипя, като се показваше ту крак, ту опашка. Ама че ...риба! Съществува дърпаше яростно приятелите ми и аз, макар и пишман рибар, се улових, за да ги издърпам. Уморена от битката, плячката ни беше издърпана на плиткото.

Странно създание – около метър дълго, с формата на крокодил, но с глава на риба чук. Капитанът безстрашно влезе във водата, за да нанесе няколко удара с тояга по тази странна глава.

– Обзалагам се, че онези приятели от другата страна на езерото си похапват такива деликатеси – пошегува се Боби.

Нарамими тежкия „рибозавър“, гордо се прибрахме в лагера.

* * *

Опечен на чеверме, уловът имаше вкус на пиле, но малко сладнеше.

– Прилича на варан – определи капитанът. – Яли ли сте варан? Аз – да.

Ели също хареса месото, за разлика от Пуки, с когото трябваше да се разхождат.

Малкото трицератопсче вече имаше характерната костна яка с три малки рогчета и големина на куче. Вече похапваше от околната растителност, но не отказваше от лакомствата на Ели. Продължаваше да спи, свит на кълбо до нея.

Тъкмо привършвахме вечерята, когато чухме писъка на Ели. Наскачахме с факли в ръце и се втурнахме към храстите.

* * *

– Марш! Не си давам Пуки-то! – викаше Ели и размахваше тояга.

Бяха заобиколени от три гигантски скорпиона с големината на куче. Единият от тях заби опашка в бедрото на Ели и тя падна, извивайки се от болка.

Огънят прогони неприятните посетители, но бедата беше сторена. Пренесохме пострадалата в лагера. На оскъдната светлина забелязах жестока кръгла рана на лявото ѝ бедро.

За разлика от нея, Пуки изглеждаше само омърлушен, макар да имаше три рани.

– Чудна работа! Може би има имунитет? – подметна Боби.

Спомних си как се постъпва при ухапване от змии и по същия начин стегнах колана си над мястото на ужилване. Ели се тресеше от праисторическия токсин, изпотена цялата.

– Има един начин, колкото и да е щур – каза загрижено капитанът – Трябва да се вземе кръв от Пуки и да се прелее серум във възпитателката му, така ще получи антитоксин.

– И как да стане това – без игли и спринцовки? – жлъчно рекох аз.

– Има няколко в яхтата – рече Джей Грей. – Но ще стигнем ли навреме?

Положихме Ели на носилка и потеглихме в нощта надолу към яхтата, борейки се със времето. Мълчаливо се молех юрските богове да спасят жена ми, ако изобщо имаше такива по това време.

Юрските звезди грееха на небето, сочейки ни пътя към надеждата.

Бележка на автора за улова на рибарите:

Дългорогият диплокаулус бил земноводно, дълъг приблизително един метър. Имал огромна като бумеранг глава, плоско туловище и дълга опашка. Задните си крака с плавателна ципа вероятно е използвал за гребане и за придвижване в плитчините. Пребивавал основно във водата и плувал странично, гребейки с опашка като днешния тритон.

Диметродонът и други месоядни влечуги влизали във водата да ги ловят, вероятно както днешната видра или мечката.

Гигантските скорпиони също били с големина на куче.

Пътници във времето - 6 част

Някъде в бъдещето в ЕРумъния...

Групата командоси вкара пленника си в подземията на замъка.

Димов се огледа. Макар и старинни, решетките на килията му впечатляваха със здравината си. Не чака дълго. Мандалото изскърца и пред него се изправи предводителят на неговите похитители. Грозен белег пресичаше по диагонал лицето му на иначе обръснатата глава. В ръката му имаше малка кутия с клавиши и циферблат. „Времевият трансмутатор, с който събирахме образци“ – завълнува се извънземният в главата на Димов – „Кел ног дат“.

– Казвай магьоснико! Издай тайните на времето, за да го

управляваме! – рече насмешливо ерумънецът и стовари юмрука си върху гърдите му.

– А за какво ти е? – попита извънземният с гласа на Димов, когато си пое дъх.

По някакъв начин той беше взел гласовия контрол в тялото на учения.

– Как за какво? Богати хай-региони от миналото, непокътнати от човешки крак! Възможности да се намеся и преправя еисторията с оръжия от новия модул!

– Добре – рече извънземния, въпреки мълчаливите протести на Димов. – Дай ми я!

Той натисна няколко клавиша и се отвори времева дупка. Вътре можеха да се видят другарите му, храбро сражаващи се с птеродактилите.

Българинът удари единия си страж и се хвърли към дупката. Другият обаче го зашемети с оръжието си.

– Аххх... замалко! – прошепна Димов, възвърнал отново гласа си.

– Сложете му прангите! – рече главатарят на шайката – Утре го искам по-сговорчив..

* * *

За по-малко от половин час взехме разстоянието до яхтата по нанадолнището. Положихме Ели на нара в рубката и отново разгледахме крака на светлината на газената лампа, която Джей Грей запали. Тя блънуваше, а кракът ѝ беше на зеленикави петна и студен. Трябваше да се действа бързо и решително.

– Дръжте зверчето! – рекох аз и забих иглата в левия му крак, въпреки реването му.

– Е, на юнак и рана! – опитваше се да го успокои Боби.

Напълних четири големи спринцовки, но дали щяха да стигнат? На всичко отгоре нямаше време серумът да се утаява.

– Имам едно малко вентилаторче с батерия! – сети се капитанът. – Дано да работи!

Завързахме с лейкопласт спринцовките, вертикално на перките и натиснах бутончето.

Чудото на техниката сработи.

Ели лежеше в безсъзнание, не отговаряше на побутванията. Серумът вече течеше във вените ѝ, но дали щеше да помогне? В приказките на драконовата кръв приписваха какви ли не лековити свойства. Оставаше да чакаме чудото да стане.

Внезапно чухме шум на мотори. Гумените лодки с ерумънците профучаха покрай нас към времевия прозорец, който ярко светеше в далечината.

– По дяволите! – изруга капитанът и запали мотора – Трябва да има малко гориво...

Яхтата се закашля, но също се втурна след командосите.

През дупката във времето съгледахме ...нашата яхта, с Димов на борда.

– Пазете Димов от ерумънците! – виках и махах аз, както беше във видението.

Мъгла закри картината от миналото, но също и юрската гледка. Когато се вдигна, съгледахме варненското пристанище и въздъхнахме облекчено. Най-сетне у дома! Градът бе обкичен със знамена и балони. Имаше сергии със скара и бира. Никой не обърна внимание на пристигането ни. Един щепелин се носеше в небето и на него пишеше „Empire президент!“

Ликът на президента се усмихваше от еднократните чаши, витрините и плакатите, облечен във камуфлажна униформа.

– У дома сме, но кога? – рече объркан Боби.

Прибрахме се в яхтата, където ме очакваше радостна новина. Ели беше отворила очи под грижите на капитана.

– Обичам те! – прошепнах аз, като целувах къдриците ѝ – Толкова се страхувах, че ще те загубя...

Съзи се стичаха по бузите ми. В този момент времето нямаше никакво значение – нито страховитите същества от юра, нито неочакваното завръщане...

Пътници във времето - 7 част

Барчето „Веселата хралупа“ беше едно от спасителните места от лятната жегата и изборната врява. Бимба, Сладката Джеки и Диди отпиха от ледените коктейли. Русата пилотка Джоки беше на безалкохолен плодов микс.

– Вдругиден съм на изпит за лиценз на медикоптера, по случай новия модул – обясни тя.

– Уффф, и аз трябва да ходя на стрелбището, нищо че съм ветеран – изпъшка Бимба.

– Здравейте, дами! – чува глас зад гърба си.

Беше висок и едър мъж с капитанска фуражка.

– Джей Греј, къде се изгубихте? Цял месец ви няма – изнепада се Бимба.

– Вече си помислихме, че с компанията сте заминали за Ляонинг – добави Диди.

– А не, не отивам на това райско местенце. Случиха се толкова неща, че е дълго за разказване – каза уморено капитанът.

– И тука се случиха. – рече Джоки. – Емпи президент...

– Защо не дойдете на яхтата? Имаме нужда от помощта ви – отвърна Джей Греј.

Дамите изпиха питиетата си на екс и последваха хубавия капитан.

– Прррекрасен рррром! – рече говорещият папагал до бармана...

* * *

...Студеният и величествен водопад на родната планета. Индиговото небе и изумрудените светлини на къщите...

Димов се събуди от кофата вода и хилядите болки от изгарянията се завърнаха.

– Стига! – рече той, като дишаше тежко – Ще говоря.

Палачът хвърли нажежения шиш обратно в тигела.

– Е? Целият съм в слух! – рече подигравателно ерумънския военачалник.

– Времето се отчита по 60-ичната система. За това има 12 бутона с 5 позиции. Други 5 бутона са за финна настройка.

– Да видим. Избери същото време-онова с твоите приятели!

Пръстите на Димов пробягаха по времевия трансмутатор, командвани от извънземния. Последният въздъхна в ума му. Сигналът беше изпратен.

* * *

– Ах, колко е сладък! – възлицаваха дамите при вида на малкото динозавърче.

Срамежливият Пуки се скри под нара от необичайно шумните гости. Сладката Джеси и Диди професионално превързваха Ели, като не спираха да дърдорят.

– Всъщност, това си има и добрата страна. Няма да разпразяме надълго и нашироко преживелиците си – изхъмка Джей Грей и запали лулата си.

– Капитане! Дай ми инструментите! Какво си направил с този двигател? – извика пилотката Джоки от машинното.

– Уффф – намерих си майстора! – изръмжа Грей и се спусна в трюма.

– Май пак ще трябва да спасяваме Димов – рече ми Бимба

– Но в кой век ли се намира изобщо?

– Всъщност имам идея – рече Боби – Когато преследвахме

ерумънците се виждаше същото пристанище, но вечер.

– Е, и какво от това? – казахме едновременно Бимба и аз.

– Получило се е като откат от пушка! Отклонили сме се от времевия прозорец с няколко часа. И ако идем тази вечер на същите координати, ще видим...

Заскачахме като диваци и запрегръсахме гения. Пуки ни гледаше слисано и дъвчеше ...капитанската фуражка!

Пътници във времето - 8 част

Червеното слънце багреше хоризонта с аленото на очакването.

– Сигурен ли си, че беше тука? – може би за пети път Боби попита капитана.

– Ето ги! – извика той, видял лодките на ерумънците, излизащи от времевия прозорец – Пълен напред!

– Ай-ай, капитане! – извика Джоки и хвана шурвала – Да видим сега какво съм направила с твоята яхтичка...

Моторът изрева и полетя като ято бесни птеродактили.

Пилотката беше приятно изненадана от резултата и се усмихна доволно.

– Ти да не би да си сипал от юрското гориво? – попитах тихо капитана.

– Мхм. Ама не казвай на Джоки, тя нагласи мотора перфектно...

Далече напред се виждаше замък, потопил мостовете си във водата. Румънските лодки се изгубиха. Приблжихме брега и гледахме внимателно, докато съзряхме плавателния канал, навлизащ в дълбините на тяхното убежище.

Яхтата заскърца застрашително с бордовете си на тесния вход, но после заплава без проблеми. Не след дълго видяхме излизащи от водата стълби и празните лодки.

Що ли за изпитания ни очакваха в гнездото на неприятелите?

* * *

17 светлинни години до Хеликс небюла, изминати за 17 секунди от хиперпространствения сигнал. Колко ли време щеше да бъде нужно, за да дойде помощта?

Извънземният в Димов се сви от студ. Толкова векове бе чакал в стаза, а сега дните му се струваха години. Трябваше ли да скрие времевия трансмутатор по-грижливо в криптата? Невъзможно – нали той го съхрани жив в сферата замръзнало време.

Изведнъж пред смаяните очи на Димов се появиха високи сребристи силуети. Те просто докосваха пазачите, които падаха в безпамятен сън на земята.

Ерумънският главатар започна да стреля по прозрачните пришьлци без резултат. Извънземните го заобиколиха и той закрещя, преди да се разпадне на атоми. Една от сребристите фигури развърза Димов и нежно го изправи.

– Той беше твоят мъчител, нали? – чу звънлив глас в главата си ученият.

* * *

Вървахме по тесния коридор на подземиеото, от тавана на който капеше вода. Момичетата ни следваха, въпреки протестите ми да оставят поне Ели в яхтата. Когато излязохме на партерния етаж, видяхме няколко стражи, паднали на земята.

– Странно, не са мъртви, нито ранени! – констатира Боби, като се наведе към един от тях.

– Спят! Давайте напред! – рече решително Бимба.

Диди и Джоки милосърдно отместиха спящите хубавци в по-удобна позиция.

Ели не припкаше, но и не накуцваше с левия крак. Докато се дивяхме на стражите, тя бе изчезнала по-напред.

– Ах! Идвайте! Те са тук! – прозвуча гласът ѝ странно.

* * *

Дванайсет сребърнотрептящи фигури бяха в кръг около Димов. Те излъчваха такава святост, че ние спряхме като заковани.

Извънземните съединиха ръцете си над главата на учения и запяха. Кристалната мелодия се извисяваше призивно.

В един момент блисна лъч ослепително бяла светлина и обля човека в средата. Димов усети как вълшебното кълбо в разума му се отделя. Небуланите поеха своя събрат, докато съумее да застане на краката си. Изумрудените им криле проблясваха на светлината на факлите.

– Благодаря ти, че ме спаси – рече извънземния, положил призрачната си длан на рамото на Димов. – Без убежището на твоя разум нямаше как да оцелея.

– Кои сте вие? Ангели ли? – запита ученият.

– Нека да бъде според вярата ви – усмихна се сребристая фигура.

Дванайсетте извънземни изчезнаха.

– Ах, забравих нещо! – каза „нашият“ човек и завъртя времевия трансмутатор.

От юра се появи трицератопс с големината на носорог. Пуки изскимтя и се засили към майка си.

– Пуки, какво.. – не довърши Ели, вкаменена от гледката.

Майката на мъничето пристъпи напред, подуши Ели, изпръхтя и ...я облиза с езика си. После се обърна и изчезна в дълбините на времето.

– Милият Пуки! Дано е щастлив! – плачеше Ели и триеше сълзите с ръкава си.

Посегнах да я прегърна, но тя се отдръпна.

– Какво има? – попитах глупаво аз.

– Глупчо такъв! Нищо не разбираш!

Изведнъж светът отново се завихри и всички се оказахме на яхтата, близо до пристанището.

* * *

– Хайде де, динозаври! – рекоха МадБойчо и бай Гошко, които поканихме на парти у дома.

Влязох в кухнята за още питиета, но момичетата ме изгледаха, сякаш съм закоравял престъпник.

– Чудна работа, какво ли пък съм сторил сега? – оплаках се на Боби и капитана.

В този момент Джоки, Диди и Бимба внесоха чудесна плодово-сладоледена торта, зад която пристъпваше Ели.

– Е, няма динозаври, няма сензация... Какво празнуваме? – рече объркан бай Гошко.

– Бременна съм – просто каза Ели.

Всеки може да си представи последвалите прегръдки, целувки, поздравления и тостове.

– Забременяла съм в юра. Пуки спаси два живота.. – прошепна тя на ухото ми.

Спомних си омайната вечер край праисторическото езеро и шептящия огън... Може би там някъде кръжеше птеродактил, а от другата страна на времето небюланинът вдигаше чаша.

– Честито!

Как лъжлив Съби и ламята Спаска пробвали новия военен модул

В наше си ецарство, в наше си егосподарство живели лъжлив Съби и ламя Спаска побратими.

По онуй време всемогъщите богове – създатели на Ерепублик, решили да направят света по-шарен и създали първо за проба новия модул.

Главили се много юнаци да видят що за битки ще бъдат.

Цанили се и нашите побратими.

– Пехотинците, три крачки напред! – изревал Фриц Страшни.

Изстъпили се и юнак Съби барабар с ламята, зер пари най-много за една пушка-бойлия да имат. Огледал ги военачалникът, почудил се и рекъл:

– А не! Вие за пехота не ставате! Отде да намеря такваз огромна каска за ламята?

– Хайде при танковете! – поканил ги Арагорн юнак – Я да видим сега какъв демидж ще сторите!...

Духнала Спаска и съборила с драконовия си дъх де що мишени имало тъдява.

– Брей! Яко! – извикал Станислав.

– Да, ама къде ще сипваме горивото? – попитал Митрев и пошушнал нещо в ухото на ламята.

– А-а-а! Не давам! – изревала Спаска и заедно със Съби се втурнали без команда в най-лютата битка.

– Чакайте! Танковете не вървят с толкова квадратчета! – викал по тях админа, ама не го чули.

– Ясно, ще го броим хеликоптер! – рекъл си админа и допил бирата си на екс.

През туй време нашите побратими стигнали до болницата на неприятеля.

– Удряй по болницата! – викал по тях с мегафон Фриц.

Ударила Спаска болницата и ерумънците изпопадали като матрьошки.

– Стойте! – крещели ебоговете. – Не се биете по правилата!
Свършила битката и строили войската за разбор.

– За особени заслуги преименоваме – четял маршала – Спаска и Съби юнаци в 1-ви ламски хеликоптерен полк на Негово Емпи Величество.

– Сполай ви, ама не щем! – рекъл Съби. – Ние не се движим по шарени квадратчета.

– А щастиего? Не си ли нещастен? – изревали ебоговете. -сътатели – Без дадено злато за спа-процедури? Без съкровищни карти?

– Щастлив съм – отвърнал Съби. – Стигат ми сламената колибка и пещерата. Стигат ми приятелите. Не е шареното, което прави човека щастлив. Важно е да е шарен вътре в душата.

Замахнала ламята Спаска с крилете и полетели към приказния свят, където магията няма правила и сърцето е най-голямото богатство...

Звездни приключения

1 част

- Пуки! Къде си, зверче такава?

Погледнах под леглото, обаче чудовището го нямаше там. А може би е в гардероба?

Внезапно нещо тежко се стовари на врата ми и дори ме захапа за ухото.

Разбира се, през цялото време е било върху шевната машина зад вратата. Последва боричкане, ръмжене и гъделичкане.

– Стига вече! – появи се на вратата жена ми Ели. – Закуската е готова.

В галоп се отправихме към кухнята и поставих драгоценното къдрокосо създание на столчето.

– И престани с това Пуки! Казва се Павлина! – рече Ели, като поднасяше вкусните мекици и млякото.

Милата ми дъщеричка се изплези тайно и ми намигна.

Разбира се, приключенията в юра бяха увековечени в малка книжка, но от тези славни времена изминаха 6 години. Малкото трицератопсче обаче остана в спомените. Сякаш още на мига щеше да се появи в стаята и да ме побутне с рога си, за да поиска закуска.

– Нали ще ходим на излитането, тате? – попита малката павланица, като делово остави чашата на масата.

– Хм, хм – направих се на важен аз – имам пропуск като журналист.

Небуланите бяха оставили в ума на Димов чертежите на звездолет и ето днес беше знаменитата дата на полета за Хеликс небюла.

– Тръгваме ли? – след малко фурията се чуваше от детската стая.

Появи се, нахлупила пластмасова каска, упорито отказвайки да я махне.

Тъй потеглихме към космодрума.

Веселото лятно слънце не предвещаваше проблеми, освен многобройните интервюта, снимки и срещи със стари приятели.

Звездни приключения - 2 част

- Бомба! Къде по дяволите може да сложат бомба? – рече Боби Джей и отново се надвеси над схемите на космодрума и звездолета.

Някогашният инспектор в ЕВарна сега отговаряше за охраната на космодрума. Само преди минути Джей Грей, шеф на българското разузнаване и негов братовчед беше влязъл в кабинета с неприятната новина.

- От този неутралитет май ще ни побелеят косите повече, отколкото във военно време – въздъхна Грей.

През прозореца можеше да се види хълма с Научния квартал – някогашния център за забавления от втория модул. Разбира се, учените бяха запазили спа-процедурите и басейна.

В центъра на квартала се извисяваше паметника на Димов с ръка, сочеща звездите.

Благодарение на информацията, която бе възприел от извънземния си приятел, беше построен звездолетът, но също така и бяха открити нови сплави и технологии. Въпреки че инфаркт бе покосил знаменития учен, името му още се шепнеше в университетските коридори.

Откъде ли идеше опасността? Македонци ли стояха зад слуха за бомбата? За съжаление на останалите нации, курсът на звездолета бе изчислен от Димов с начална точка ЕВарна и международният проект трябваше да се реализира там.

Джей Грей запали лулата си. Заради приключенията в юра му бяха лепнали прякората Капитана, макар че добре му прилягаше.

- А къде ти е капитанската шапка? – подкачи го Боби.

- Не помниш ли? Онова вероломно динозавърче я съдвка за закуска – усмихна се Грей.

Той приглади мустаците си и посочи нещо на картата. Опитното око на Боби съгледа на звездолета няколко малки охладителни дюзи, на около половин метър от земята. Те водеха навътре, към машинното отделение и имаха няколко клапи.

– Тук? – посочи ги той на братовчед си.

– Едва ли. Малки са, човек не може да мине от там.

Двамата отново се надвесиха над трудния ребус. Едно беше ясно – охраната трябваше да се удвои, особено сега, когато товареха звездолета...

* * *

Да бъдеш пилот на медикоптер е едно, но да вдигнеш такъв гигант като звездолет е съвсем друго нещо.

Джоки обаче не се страхуваше от трудностите. За тези 6 години тя премина школата за астронавти. Познаваше всяко болтче на невероятната машина, която изникна буквално пред очите ѝ. Премина всякакви симулации на трудното управление. Тя приглади с ръка ревера си, на който бе изобразена емблемата на космическия красавец.

Какво да вземе от дома? Колко ли години щяха да изминат до завръщането?

На вратата се позвъни. Вътре влетяха Сладката Джеси и Диди, които щяха да бъдат лекарки в медицинския сектор на кораба.

Мрачните мисли отлетяха като птички.

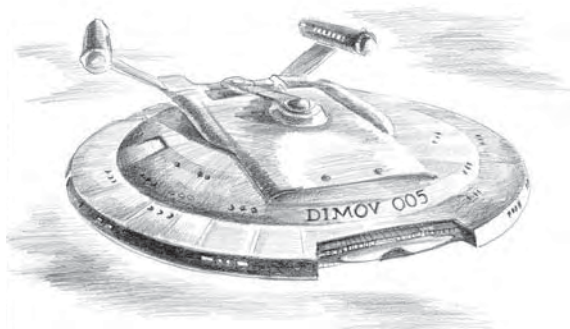
Джоки взе багажа си. Поколеба се, но накрая взе картината от стената и я мушна във външния джоб на чантата.

Сбогом, Земя!

Звездни приключения - 3 част

„Летяща чиния!“ – би извикал всеки, ако видеше звездолета преди 6 години.

Но той израстна пред очите на всички, в строежа участваха учени, техници и работници от цяла Европа. Заради проклетото чудо от чертежите на Димов се разкриха нови науки и технологии, които тепърва набираха сила.

Днес, въплътил толкова много труд и ум, звездолетът беше завършен.

Пуки беше облякла официалната си синя копринена рокличка с дантели и умело ме управляваше като кон в тълпата.

– Тука! Елате! – викаха и махаха бай Гошко и МадБойчо, облечени в старите си мундири, обкичени с медали от войните.

Най-сетне семейството ни пристигна при трибуната, където бяха официалните гости.

– Ех, че се е източила! – рече бай Гошко и щипна малката принцеса по бузата.

Чакаше ме работа и свалих протестиращото създание от врата си. Ели беше изостанала. Направих ѝ знак да поеме Пуки и се понесох към трибуната с фотоапарат и диктофон в ръка. Знаменитото събитие искаше знаменити усилия, за да бъде увековечено!

– ...Смело и дръзко начинание, довело до издигането на България до водеща сила. Да живее национално могъща и социално справедлива България! – тъкмо завършваше речта си президентът Щурман.

Озърнах се, за да видя Ели и Пуки, но не можах да ги видя. Хубава работа!

* * *

Предната вечер бе ознаменувана от много срещи и раздели. В изисканата кръчма на една маса се бяха настанили красив и висок мъж с волева брадичка и блондинка с къса коса. Никой не би предположил, че тия двамата ще управляват космическия кораб през какви ли не селения и премеждия.

Командирът на кораба Спунк сипа галантно шампанско на дамата.

– В крайна сметка, оставаме заедно и това е най-важното – говореше Джоки, хванала нежно ръката на кавалера.

Той я целуна, вгледан в очите ѝ. Там имаше неоткрити вселени...

* * *

Беше обикновен палячо, каквито в този ден имаше поне няколко в многоликата тълпа. Но за малкото момиченце той беше Единственият. С вълшебен жест той направи кученце-балон и го връчи с поклон. Пуки се засмя щастливо.

Палячото я хвана за ръка и потеглиха към задната част на звездолета. Той ѝ подаде красиво опакован подарък.

– Искаш ли да видиш кораба отвътре? – попита той детето.

Павлина кимна. Сложиха подаръка в малката ѝ раничка. Палячото я повдигна и постави в началото на тунела.

Малката героиня храбро стисна устни и продължи напред. Клапата зад нея обаче се затвори. Синкав полумрак. Къде са сега проклетите джуджета?...

– Пакетът тръгна! – каза палячото по радиостанцията...

* * *

Пак предната вечер. Велик Гогов, командир на военния контингент, който щеше да отпътува, наблюдаваше товаренето на последните контейнери на звездолета. В сумрачната привечер електрокарите като послушни бръмбарчета сновяха от и към търбуха на великана.

Трима докери влязоха пеша, мъкнейки един тежък сандък. След известно време те излязоха отново, като придържаха средния докер, за да не падне.

Никой не позна в него NoLimit, който работеше в машинното. Трима влезли – трима излезли.

* * *

– Няма я! – за стотен път каза Ели с ужасяващ поглед.
– Ами сега?

– Да се разделим и да потърсим от двете страни на кораба – предложих аз съкрушено, като избърсах потта от челото си.

Само след малко се натъкнах на Боби, който обикаляше и сякаш опипваше с поглед, търсейки нещо.

– Помагай, брат! Пуки се изгуби! – изстенах аз.

Друг в този знаменателен момент едва ли би потърсил някакво изгубено момиченце, но не и моя приятел, с който бях споделил толкова прекеждия.

– Тя е малка, нали? – ни в клин, ни в ръкав промърмори той.

Търсейки като луди в храстите на градинката до паметника на Димов, съзряхме едно отпуснато тяло.

– О-о-х! Главишката ме цепи! Има ли бира? – профъфли приповдигачият се землянин.

– Ти не трябваше ли да си в машинното? – строго рече Боби Джей – Корабът ще излети, докато изтрезнееш...

– А-а-не! Аз съм машина! Ей сегичка ще стана... Ма аз си бях в милата ми менажерия... и как...

– Ако той не е в машинното..., тогава кой е отишъл там?
– учудих се аз.

– Бързо, тука нещо не е наред! – съобрази Боби и се затичахме към звездолета.

С бавни крачки великият механик ни последва, преодолявайки гравитацията...

* * *

Най-сетне! Синият полумрак свърши, една вълшебна врата се отвори и едни груби ръце поеха малкото момиче. Колко просторно и странно е тук! Пуки седна на пода, прегърнала раничката си.

– Носиш ли ми нещо? – каза грубият глас, засенчен от многобройните тръби и уреди. – Дай ми раничката!

– Не! Не си я давам! Палячото ми даде на мене подаръка! Мой си е! – извика упорито Пуки и тропна с крак.

Двамата задърпаха драгоценния предмет. Накрая малката ритна разбойника и побягна, но раничката остана в него. Той извади подаръка, разгъна станиола и внимателно сложи устройството на една тръба. По него пробляснаха цифри, които отброяваха капките останал живот...

Пуки намери един метален шкаф и се скри, треперееща от страх и студ...

* * *

Гогов наистина оправда първото си име и схвана от половин дума ситуацията.

– Тези дюзи водят до машинното – каза той, потвърждавайки опасенията на Боби.

Понесохме се по светещите неонов коридори, без да се захласваме в чудната архитектура на кораба. Вратата на машинното беше отворена. Слизайки по стълбите, видяхме фигурата на възрастен човек, надвесен над светещите циферблати.

– Стой! – извикаха едновременно Боби и Гогов, измъквайки pistolетите си.

Фигурата натисна последно копче и се обърна, вдигнала ръце.

– Късно е вече! Много ви здраве от Истанбул! – извика атентаторът.

Силен взрив разтърси въздуха и паднахме на пода. Няколко тръби се разкъсаха и започнаха да отделят азот. Започна да става студено. С ужас Боби съгледа как вратите на машинното се затварят аварийно.

Внезапно в настъпилата звънлива тишина чух как някакъв шкаф тропва. Прекрачих замръзалия труп на самоубиеца и отворих с вкочанени ръце шкафа. Гледката отвътре стопли като слънце душата ми. Милата Пуки! Устните ѝ бяха посинели като рокличката ѝ, но все пак дишаше. Свалих палтото си и прегърнах малката, обсипвайки я с целувки.

– Дръж се, Пуки! Ще дойде помощ! – шепнех аз и я люлеех. Боби и Гогов ме гледаха...

* * *

Касиопея не беше само съзвездие. Тъй се наричаше и шепката на машинното, познаваща до тънкости сложния двигател. В момента тя оставяше последните дрънкулки в каютата си, когато усети взрива.

Без да чака команди, тя се затича към драгоценното си

машинно. В коридора се виеше лютив дим. Двама командоси също бързаха към изхода.

Най-накрая стигна до вратата, но тя беше аварийно заключена.

– Уффф! – изпъшка Каси. – Тъкмо миналата седмица монтирах ключалката! И сега – какво?

Тя счупи конзолата с гаечния ключ и умело започна да пренарежда цветните жици.

* * *

Командирът на кораба и Джоки правеха последните проверки, когато взрива разтърси седалките им. Двамата се спогледаха и пръстите им затанцуваха по клавиатурите, подобно на пиеса за пиано за четири ръце.

– Невъзможно! – каза Джоки. – Активирана е командата за излитане и не мога да я отменя...

Джой Бъгстер – дребен и набит гений гледаше навъсено.

– Не съм виновен! – рече навигаторът Ратай – Нищо не съм пипал.

Лингвистът Кобрата се зарови в сборника с небюлански символи със загрижено лице.

Корабът излиташе...

* * *

Най-сетне, премръзнали и изтощени, с облекчение излязохме от ледения мавзолей. Пуки беше в ръцете ми, увита като пашкул и ме гледаше виновно.

Механиците, войниците и Касиопея затваряха някакви крапове. Това се оказа трудно, поради жестокия студ.

– Побързайте! Корабът излита! – извика Гогов и се втурнахме към изхода.

Шлюзът започна бавно да се затваря. Ненадейно видях Ели, с мокро от сълзи лице, която ни махаше...

Звездни приключения - 4 част

Пуки се намираше в медицинския отсек на звездолета, под топлите грижи на Сладката Джеси и Диди. Увита в топло мъхесто одеяло, тя отпиваше доволно от топлото мляко с шоколад и се усмихваше. Няма мърдане – беше вече във вълшебния кораб, който летеше с дяволска скорост към неизвестното.

Оставих „послушното“ момиченце и се упътих към командната зала. Как сега да я върна у дома? Отстранена ли беше повредата?

* * *

– Трябва да затворим и този клапан! – извика Касиопея на Велик Гогов.

Двамата се захванаха с тежката задача, облени в пот. След като бяха затворили охладителната система, тук в машинното беше настанала жега от претоварването на двигателя.

– Ако не намерят някакво решение, скоро ще отлетим в ...Рая – пошегува се Велик, като напъваше с гаечния ключ.

– Искаш да кажеш – ще се изпържим в Ада. – отвърна Касиопея.

От командния пулт прехвърчаха искри и светеше надписът: „Претоварване!“

Неволно телата им се допряха. Други искри прехвърчаха между тях...

* * *

През това време в командната зала Кобрата като пианист вършееше по клавиатурите и си тананикаше „Пея смърт на смъртта...“

– Дали да не рестартираме цялата система? Но цялата база данни е с вируса, а нямаме резервна – мъдруваше Джой Бъгстер.

Ратай с виновно изражение посочи на екрана. Командирът и Джоки се спогледаха ужасено. Бяха стигнали Юпитер.

* * *

Както се очакваше, Пуки не беше в лечебницата и сладката Джеси се скъса да я търси. През това време палавницата беше влязла в... библиотеката. С удоволствие тя разглеждаше стелажите с книги и компакт дискове.

– Имате ли приказката „Незнайко на Луната“? – попита тя върлинения мъж, който угрижено разлистваше някакъв наръчник.

– Не съм... хлъц... библиотекар – отвърна Нолимит и се облегна на някаква етажерка.

Той излезе с наръчника за машинното, без да обърне внимание на тайната врата, която се беше отворила зад него.

* * *

„Чудесно! Дори без вълшебни думи!“ – помисли си Пуки, пристъпила в овалното помещение. На сферичния таван грееха кристали с най-различен цвят и присветваха в свой странен порядък. Момиченцето взе един лилав кристал в ръцете си.

Внезапно в главата ѝ прозвуча кристална мелодия. Странни букви се завъртяха в красив танци и тя се засмя. Толкова е хубаво...

* * *

Дори слон да беше влязъл в командния отсек, пак нямаше да бъде забелязан, поради напрегнатата обстановка. Малката ръчица на Пуки ме извади от унеса.

– Тате! Виж! – Намерих пещерата на Аладин! – рече тя и ми показа кристала.

Залисан в небюланските символи на екрана, Кобрата бе изпуснал наръчника си на земята. Пуки се наведе, вдигна тежката книга и се „зачете“ в отворената страница.

– Тук! – показва тя символите на Кобрата. – Пише за база данни в библиотеката.

– Откъде знаеш? Та ти не можеш да четеш! – отвърна пре небрежително той.

– Ки омбра дата – каза тя и посочи реда...

Кобрата изглеждаше пребледнял като ухапан от кобра.

– Правилно! Да му се не знае! На мене 6 години не ми стигнаха да науча проклетия език. Как го научи, фарфалаче?

После заговориха оживено на небюлански, сочейки това и онова в наръчника...

– Кристалите! Ето защо небюланите искаха непременно те да бъдат в помещение на кораба! Проклетият Димов! Нищо не беше споменал за тях – плесна се по челото Бъгстер – Дали ще стане рестарт от кристалите? Ма надали – рече той и се насочи към вълшебната пещера. Командирът и Джоки вече отдавна бяха тръгнали натам.

* * *

След като рестартираха от кристалите, всички можеха да си отдъхнат. Корабът се носеше с „нормалната“ свръхсветлинна скорост, а пътниците се захванаха с ежедневните си задачи. Дори успяхме да осъществим видеовръзка със Земята.

– Не се сърди, мамо! – каза умолително Пуки на Ели.

Тя се перчеше с небесносиния си гащеризон с емблемата на звездолета.

– И да се пазите! – каза жена ми и изтри една тайна сълза от лявото си око.

Звездното дете се усмихна...

Звездни приключения - 5 част

Командирът запали електронната пура и направи няколко кръгчета от дим във въздуха.

– Лош навик – рече той – Но помага за мисленето.

Джоки придърпа завивката и го прегърна.

– Единадесет светлинни години... С двигателя на небюланите са изминати само за 3 – продължи Спуки.

– Добре, че поправихме охладителната система – отвърна Джоки.

Спуки стана и целуна голото ѝ рамо.
– И на светлинни години съм близо до теб...

* * *

Касиопея се излегна в каютата си и затвори очи. За пореден път тя си представи картината от заминаването. Тичаше по коридора, осветен от алармените светлини. Годеникът ѝ още не се беше качил на кораба.

Шлюзът на входа започна да се затваря. Тя видя Борил, който тичаше. Не му достигна една секунда. До нея стоеше някакъв журналист, прегърнал малко момиченце, което плачеше.

Съзлите не дойдоха тогава. Пристигнаха сега...

* * *

– Дюшеш! – каза доволно бай Миле готвача и пуловете на таблата затракаха.

Заедно с Нолимит те играеха в уютния полумрак на машинното.

– Искаш ли от моето изобретение? – запита механикът.

Готвачът помириса подозрително течността и завъртя отрицателно глава.

– Що бе? Сипал съм – хлъц. – Малко небюланско м-м-машинно м-м-масълце наместо глицерин. Истински еликсир!

* * *

Завита със синьо одеялце, Пуки държеше в ръка една книжка. Откакто се „научи“ да чете и говори небюлански, тя получаваше книжки от чичо си Кобрата. Същият се дивеше и повдигаше вежди от необичайно точния ѝ превод. Макар да имахме дигитални копия, някои от наръчниците бяха на синя хартия, като всяка страница беше ламинирана, за да не се повреди.

Малко ми липсваше времето, когато четях на малкото същество приказки, вдишвах аромата на къдравите ѝ коси и на детската фантазия.

– Е, има ли нещо интересно? – запитах аз, като й сипах портокалов сок в чашката.

– Хм – намръщи се тя. – Тая книга ми е позната. Виж тук! – и посочи символите – „В Началото бе Слово...“

Косите ми се изправиха – Превод или оригинал?!?!

* * *

Касиопея отвори вратата, за да посрещне Диди. Главата ѝ се въртеше.

Диди се настани на койката, като не преставаше да говори:

– И онзи великан Гогов просто...

Каси не я слушаше. Тя махна неопределено с ръка и влезе в банята. Повърна и се строполи на плочките.

„Триста космати дяволи! Да не се натрових при аварията в машинното?“

Светът избледняваше...

Събуди се в медицинския отсек. Миришеше на дезинфектанти.

Диди и сладката Джеси бяха навели угрижени лица над нея.

– Колабира – отвърна Джеси на безмълвния ѝ въпрос.

– Има и нещо друго – добави колебливо Диди.

– Знам – прошепна Касиопея – Бременна съм...

* * *

Нолимит изпрати стария си приятел, провери педантично уредите и седна на трона си, опрян на топлата тръба. Горещината го приспиваше.

Внезапно той съгледа изумрудена източена фигура с небесносини криле, която се рееше във въздуха.

Призракът отваряше уста и казваше нещо, но не се чуваше нищо.

– Кой си ти??? Не ме докосвай! А-а-а!...

Звездни приключения - 6 част

– Какво? Бургас – сръбски, а в София макетата си пият кафето? – командирът на кораба Спуки не можеше да повярва.

С общи усилия Касиопея и Джоки бяха възстановили хиперпространствената връзка със Земята.

– Върнахме си Варна, Русе и Видин. За щастие защитното поле се е включило и не са могли да влязат в космодрума – рече разкривеният от смущенията образ на Боби Джей.

Велик Гогов изруга, а Джей Грей запали лулата си под неodobрителния поглед на Джоки. Земята беше далече, но ги заля с проблемите си.

* * *

Същата космическа сутрин решихме да се поразходим с Пуки до оранжерията. По пътя ни настигна група бегачи-ентузиасты, които тичаха по озеленения кръгов маршрут.

– Хи-хи! Здравейте! – посрещна ни закачливо лаборантката с къдрави коси, разпилени в различни посоки по лицето ѝ.

Носеше прякора Мамулката, тъй като беше получила доцентура за някакъв сорт царевица.

Пуки обърна гърба на синьото си гащеризонче на доцентката и се загуби сред зелените хубости.

– Хей, какво е това? – чухме след малко гласът ѝ.

Стоеше пред група от тикви, от които бяха разцъфнали маргаритки.

– О-о-о! Това е любимия ми кактус – пейот! – изчурулика Мамулка. – Красив е, нали?

– Извинете ме, но правя опити – рече след малко тя и изчезна като духче в лабораторията.

Погледахме езерцето с червени рибки. Пуки побутна с пръчица някаква лодчица, измайсторена набързо от кора на дърво и голямо листо.

Нещо ме стегна за гърлото.

– Мъчно ли ти е за дома? – тихо попитах вместо вятъра.
– Хм ...средно мъчно – рече колебливо Павлина. – Но тук е толкова интересно, тате!

* * *

По-предната нощ една фигура тихо се промъкна в селищата на Нолимит, но не и в съня му. Призракът постави ...една саксия с цвете, увенчана с картичка до сънуващия рожденик. После изчезна също така, както се беше появила.

* * *

Салатата за обяд в столовата беше ужасна. Бай Миле готвача бе като градоносен облак.

– Какво, войната ли те мъчи? – попита предпазливо Джеси.
– Война! Що е то война между брака? То е ...карицица. Нещо е гризнало от салатата! Ето – виж! – рече той и тикна под носа й зеленината.

– О, боже! Гризачи! – изхълца Диди. – Ами сега?

* * *

За командира на кораба новината за гризачи съвсем не беше добра.

– Изумително! Превръщаме се в древна шхуна с плъхове на борда! – каза развеселен Кобрата.

– Дали не можем да ги засечем с някой от вътрешните радари? – предложи Джой Бъгстер – Ма надали – трябва да променим честотния обхват, а не знаем кой..

– Хубаво, ще демонтирам един от вътрешните детектори. Ама да не кажете после, че съм виновен – повдигна рамене Ратай.

* * *

Борил се взираше в монитора в очакване на връзката. На всичко отгоре имаше ужасно много работа по възстановяването на комуникациите на космодрума.

Най-сетне на екрана се появи неговата любима. Лицето ѝ изглеждаше бледо, макар да се усмихваше.

– Добре съм – рече Каси, отгатнала безмълвния му въпрос – Малкото момиченце на журналиста е много забавно.

– Дано мисията при небюланите да приключи без преमेждия... Липсваш ми – додаде Борил.

– Знам... Бориле, ...ще си имаме бебе...

Внезапно връзката прекъсна. Борил се облегна на креслото, а от очите му закапаха сълзи. Толкова щастлив и нещастен едновременно!

Той погледна звездното небе през прозореца. Там някъде се усмихваше едно бебе.

* * *

„Лекарски дневник на полета, звезден ген 454: Не се забелязват признаци на телесни или духовни заболявания сред екипажа. Видеозонът на Касиопея показва...“

Внезапни викове от коридора спряха рапорта на Сладката Джеси. Касиопея и Гогов водеха Нолимит, който издаваше нечленоразделни звуци. Заедно с Диди го фиксираха за койката и включиха диагностичния апарат.

– Странно, не се отбелязват токсини, а алкохолът му е под 1 промил – промърмори Джеси.

– Какво се е случило? – попита тя Каси.

– Намерихме го в това състояние в машинното.

Диди капна от кръвта му и погледна през окуляра на микроскопа. Неволно замижа с очи. Странно – кристали, които светят... И от бутилката – същите кристали...

– Не знам дали има значение, но освен бутилката намерихме и тази саксия – добави Гогов – И ...твърде лична картичка.

„О, Крис! Галактика на страстта ми! Ти си моето небе, обсипано с ласки...“ – прочете на ум Джеси.

– Ах! Знаем къде да идем! – извика Гогов. – Към оранжерията!

* * *

... Дъждепръскачките в парка бяха свършили своята работа и изкуственото слънце разпръсваше цветни отблясъци по листата на брезите. Погъделичках с едно листо ухото на Пуки, която пускаше в езерото няколко глухарчета. Пухчетата им се носеха като бели платноходи. Внезапно тревата зашумоля от нечии стъпки.

– Не, не и не! – чухме гласа на Бъгстер. – Ако предвидим стойностите на експоненциалата, то...

След малко съгледахме развълнувания учен, спорещ с Ратай, който размахваше странен апарат. Донякъде приличаше на пистолетите от „Стар трек“, с диск на върха и циферблат откъм дръжката.

Без да слуша повече доводите, Ратай натисна копчето и уредът зажува.

– Ха, тука е злосторникът! – рече той и се насочи към оранжерията. Бъгсър сви рамене и го последва.

Следващата внушителна група, нахлула там, се състоеше от Каси, Гогов, Джеси и Диди. Последвахме ги и ние.

* * *

Заварихме Мамулка, наведена над счупените епруветки и хлипаща горчиво.

– Какво? – вдигна глава тя и намести очилата си – Ах, горкия ми експеримент! – и продължи да събира стъклата, като се вайкаше.

– Стой! Пуки, точно до теб! – извика Ратай.

Милата ми дъщеричка не се уплаши. Тя вдигна нещо невидимо в дланта си и го погали.

– Не го ли виждате? Толкова е мило! – рече Пуки. Тя избърса съществуването с носната си кърпичка.

Пред удивените ни погледи се появи муцунка, гръбче и кракя – крачетата на бяла лабораторна мишка.

Ратай се ококори и изпусна вече ненужния уред.

– Ти! Хубавичко ще си поговорим! – рече строго Джеси
– Какви си ги забъркала, Мамулке?!

Терминът „забъркала“ беше съвсем точен. Мишокът така бе овършал епруветките и лабораторните записи, че не можеше да се разбере кои съставки бяха го направили невидим.

– И това не е всичко! Виж това...и това...и това! – Гогов подаде на лаборантката бутилката, кактуса и картичката.

Мамулка се изчерви, като съгледа любовното послание, но после побледня, като видя цветето.

– Олеле! Този да не би да е похапнал от него?!

– Не разбирам. Да не би кактуса да е отровен? – попитах аз.

– Кактус пейот. Съдържа мескалин – силен халюциноген.

Ти ли му го сипа? – извика Диди.

– Вие не разбирате. Беше подарък за рожден ден. Нищо повече – разплака се Мамулка.

* * *

Знаейки причинителя на внезапното буйство на Крис, Диди и Джеси съумяха да неутрализират отровата. До леглото му неотлъчно бдеше Мамулка. Тя извика, когато най-сетне юначният механик отвори очи.

– Реших да подправя напитката с листенца от цветето, което ми подари. В унеса видях един зелен ангел, който казваше нещо – рече той между целувките, които получи.

– Хайде де! Сигурно ти се е привидало! – каза скептично Диди.

„Лекарски дневник, звезден ден 455: Съставките на веществото за невидимост не бяха открити, въпреки щателното изследване на епруветките. Лабораторният мишок бе наречен Звезделин и стана домашен любимец. Не е ясно дали под въздействие на мескалина Крис е халюцинирал или е влязъл в транс и контактувал с небюланите. Високите нива на диметилтриптамин са подозрителни...“

* * *

– Тате, сигурен ли си, че Крис не знае небюлански? – попита Пуки, когато си лягаше изтощена в леглото.

– Що за хрумване? – набърчих вежди аз.

– Ами той... бълнуваше една и съща дума...

– Така ли? И коя е тя?

– Периколо. Опасност.

Звездни приключения - 7 част

– *Не, не ме кефи!* – рече синът ми и захвърли халваджийския ми тейфтер до компютъра.

– *Как тъй – не те кефи?* – от изумление очилата ми щяха да паднат.

– Няма екшън.

– Хммм – изхъмках аз.

Тази част е за всички любители на екшън-фантастика като Старгейт, Стар трек, Батълстар галактика и прочие.

* * *

Кобрата и Пуки блажено похапваха от тайните запаси сладолед на бай Миле готвача, великодушно поканени в задната стаичка на трапезарията. Пред тях бяха нахвърляни няколко от сините листове с чуждоземни знаци, които търпеливо изучаваха.

– Възможно ли е Крис наистина да се е свързал с небюланите?

– попита малкото момиченце и облиза сладоледените си устни.

– Хм... Като духовно издигнати те навярно владеят и други начини на комуникация – отвърна неуверено Кобрата и си намести очилата – Коя дума беше изрекъл?

Внезапно се чу неприятно стъргане по корпуса на кораба.

– Опасност! – извика Пуки, изправяйки се на крака.

Тиганите на готвача се разлетяха и един покоси Кобрата на земята.

– Думата беше „опасност“ – тихо добави момичето.

* * *

В командната зала Джой Бъгстер и Ратай спореха за ефективността на курса.

– Омръзна ми вече! – намеси се командирът – Курсът на кораба няма да се променя и на милимунда!

Спунк се обърна за подкрепа към пилотката Джоки, но тя се взираше тревожно в екрана. Там беше изплувал спираловиден звездолет.

– Пристига съобщение! – докладва Бъгстер.

На монитора се появи човекоподобна фигура с глава на влечуго и остри шипове на гърба. Тя изляя думата Клакс, посочи гневно към тях и удари с юмрук.

– Къде е сега Кобрата, като е най-нужен? – ядоса се командирът.

Алармите се включиха, когато се стовариха първите изстрели.

Атаката завари земляните в най-различни ситуации.

* * *

Трима извънземни се телепортираха в трапезарията пред смаяните очи на бай Миле. Той точно довършваше глазурата на десерта за вечеря.

– Предавам се, вземете пая! – объркано избръщолеви пребледнелият готвач и тикна под муцуните на враговете своето произведение. Клаксианците го подушиха и не след дълго ометоха до троха ягодовия пай със звучно сумтене. Паят обаче

оказа невероятен ефект – те започнаха да се сочат един друг с пръст и да се смеят. Накрая паднаха като ударени от гръм.

Бай Миле се окопоти и ги завърза с въженцето от пералното помещение. После той щеше да се къдне, че ягодовият му шедьовър бил толкова вкусен, че се харесал дори на извънземните и щеше да го назове „ягодов пай по клаксиански.“

* * *

Сладката Джеси, Диди и Касиопея гледаха умилено записа на видеозона.

– Моят син – рече гордо Каси. – Вижте само какви пръсти има!

– Може да стане цигулар! – рече Диди.

Внезапно стените на медицинския отсек се разлюляха като побесняло куче и разхвърляха апаратура, стойки и медикаменти.

* * *

Крис тъкмо отпиваше поредната глътка, когато някаква странна фигура се появи от въздуха в пределите на машинното.

– Хайде пак – халюцинирам! – не на шега се стресна механикът.

– Кой си ти? – попита той грозноватата муцуна от видението.

– Искаш ли да си п...пийнеш? (Все пак и с видения трябва да си учтив...)

След краткотрайна борба между дълга и аромата на пиетие-то, извънземният остави оръжието си и взе бутилката. Пресуши я на екс и с блеснали очи запя някакво подобие на песен.

– Не! Не така! Г...радил Илия кии-лиии-яяя! – поправи го землянинът.

– Гр... гх... – напразно се опита клаксианецът.

Изведнъж Крис си даде сметка, че не халюцинира. (Еми нали д...докторите ме из...лекуваха...)

Той хлопна с един гаечен ключ певеца и забърза по коридора. Там Велик Гогов бе в ожесточена схватка с трима клакси-

анци. Крис удари с ключа по главата последния от тях.

– Човече, аз съм машина! – извика той въодушевено на изумения от помощта Гогов.

Той му кимна и двамата продължиха напред...

* * *

Три гущероподобни фигури с човешки бой насочиха лъчевите си пистолети към Джеси, Диди и Каси. Единият от пришълците постави някаква гривна на китката на Касиопея и двамата се стопиха във въздуха.

Сладката Джеси щеше да избухне като вулкан, но търпеливо наблюдаваше ситуацията. На пода имаше разпилени спринцовки с най-различно съдържание. Но коя щеше да помогне? Нямахме време за умуване. Тя се наведе, преструвайки се, че се покланя.

– Сега! – извика тя и забодя една спринцовка във врата на влечугото.

През това време Диди почерпи другия нападател с порядъчна доза електрошок от апарата.

На вратата се появиха Велик Гогов и Крис, които довършиха атаката и подадоха на дамите отвоюваното оръжие.

– Да вървим! – рече Гогов. – Чака ни сафари!

* * *

През това време на командния мостик напразно се опитваха да откачат кораба от този на извънземните.

– Обръщам поляритета! – предупреди Джоки.

Силен електрошок я удари от таблото и тя падна, удряйки глава в конзолата. Разтревоженият командир се наведе, за да ѝ помогне.

Бъгстер го потупа по рамото.

Спунк се обърна и... вдигна ръце. Петима извънземни се бяха телепортирали и ги държаха под прицел.

* * *

Вече два месеца непрестанни битки между ЕБългария и ЕТурция.

Гърмежите огласиха утринната ЕВарна. Борил се протегна, отпи вода от манерката и с остатъка прогони съня от очите си. Той погледна от ъгъла на руините и видя двама нападатели, които отваряха люка със захранването на космодрума.

Борил се прицели и единият се катурна, но другият вече бе скочил в бункера. Храбрият командос се втурна напред и се скри зад люка. Почука по метала и след малко отвътре се показва една любопитна глава, която бе неутрализирана.

От бункера се изви дим. Борил се огледа и видя ...космодрума. Диверсията беше успешна. Устройството за невидимост бе саботирано.

Какво да предприеме сега? Замислен, той не забеляза новите неприятели и попадна под кръстосан огън. „Къде ли е сега Каси?“ – помисли си Борил.

Внезапно се чуха гърмежи откъм гърба му и неприятелят замлъкна. МадБойчо и бай Гошко му помахаха, скрити зад павилиончето с вестници.

Не след дълго се потупваха един друг от прахта и като приятелски поздрав.

– Ти да не мислиш, че ще стоим и ще си оплакваме дните?
– рече бай Гошко – Моята манлихера върши отлична работа.

Тримата съгледаха вражеския отряд, насочен към подстъпите на космодрума.

– Трябва да ги изпреварим! – окопите се Борил. – Насам!

* * *

Трюмът на чуждия космически кораб бе сумрачен и влажен. Зад решетките се чуваха непознати звуци. Зоопарк или затвор? Внезапно малка мека лапа с четири пръста погали рамото на Касиопея. Тя се обърна, изненадана не по-малко от своя съкилийник.

Създанието приличаше на маймунка, но без опашка, с оранжева козина и големи кръгли очи, които я гледаха усмихнато. Нещо невидимо погали мозъка на Каси, търсеше си път за нещо важно.

– Аз – човек! А ти? – опита се да контактува тя.

Маймунката отново погали лицето на Каси и се спря на съзрите.

– Каси... не... плаче.

После посочи корема ѝ.

– Ч...чо-век.

Касиопея прегърна малкия си приятел.

* * *

– Чичо Кобра, събуди се! – за пореден път малкото момиче побутна падналия на земята лингвист.

Най-сетне той отвори очи и с пъшкане заопипва цицината на главата си.

– Хиляди дяволи! Какво стана?

– Трябва да се измъкваме от тук! – рече решително Пуки и поведе залитация си приятел към изхода на помещението.

С изумление двамата съгледаха двамата извънземни, които бай Миле бе завързал.

Пуки се наведе и свали гривните от ръцете им, въпреки ужасените погледи на клаксианците.

– Красиви са, нали? – рече тя и постави едната на ръката си.

– Какво ли е това? Комуникационни устройства? – чудеше се Кобрата.

– Има само един начин – каза Пуки и натисна копчето на гривната.

Внезапно светът се завъртя и се намериха на вражеския кораб.

* * *

Гогов, Крис, Джеси и Диди не срещнаха особена съпротива, стигайки до командната зала, която бе заключена. Крис се

опита да свърже няколко кабела, но неуспешно – механизма заяждаше.

– Дай на мен! – рече Гогов и изпрати един откос към оплетените кабели.

Джеси съгледа първа командира, Бъгстер и Ратай, обкръжени от извънземните. Джоки лежеше в несвяст на пода.

Клаксианците се обърнаха към вратата и това ги разсея за атаката.

Започна се ръкопашен бой...

* * *

Пуки напредваше в тъмнината на чуждия кораб, държейки Кобрата за ръка.

Два силуета се раздвижиха в близката килия.

– Насам! – извика Каси – Тук съм!

С помощта на Кобрата успяха да се измъкнат, като се дивяха на новия им малък съюзник.

– Това е... Джимбо – представи го Каси.

Пуки извади вафла от комбинезона си и я подаде на маймунката. Другата гривна изпадна от джоба ѝ. Тя се наведе и я постави на ръката на Касиопея.

– Хайде да си вървим у дома! Това е телепорт.

В този момент момиченцето усети, че нарича дом космическия им кораб.

Неизвестно защо, обаче, новият им приятел се съпротивляваше. Джимбо хукна и всички трябваше да го последват до една компютърна конзола. Там извънземният „засвири“ по клавиатурата... Какво ли бе намислил?

* * *

– Капитане, мостикът е чист! – израпортува Гогов.

Насинени и раздърпани, всички можаха да си отдушнат след тежката битка.

Установил естеството на телепорта, Бъгстер телепортира

всички тела на извънземни на техния звездолет.

– Трябва да откачим проклетия им кораб – каза Джоки, като се мръщеше и нагласяше превръзката на челото си.

– Вижте! Скобите се вдигат! – посочи на екрана Ратай.

Чу се жужене и за всеобща изненада пред тях се телепортираха Кобрата, Пуки и Каси, прегърнала една странна оранжева маймунка.

– Невероятно, но той ни спаси! – рече Пуки и помилва малкия герой.

Джимбо посочи с лапа екрана.

Корабът на клаксианците разцъфна в експлозии.

Звездни пътешествия - 8 част

Въздухът не ми достигаше. Призрачни фигури плуваха в бялата мъгла.

– Несъмнено – емболия. Сложете го на хепарин! – нареди едната бледа сянка.

Звучите достигаха до мен през слоевете изнемога, изкривени и забавени. Внезапно пространството се пропука. Намирах се отново на космическия кораб. Вместо люк от стената се зъбеше огромен метеор и въздухът съскаше покрай него. Вратата на каютата бе автоматично блокирана.

Преди броени минути бях смъкнал панела на сервизния тунел и пхнал в него дъщеричката си Пуки.

– Давай! Потърси помощ!

Паднал до металната плоскост, не забелязах съзлите в очите й. Облегнах се на стената, гърдите ми свиреха. Въздухът не достигаше.

* * *

На мостика Ратай пръв забеляза метеорите. Целият екран бе изпълнен с рояка опасни гости. Не след дълго пилотката Джоки усети първите им ужилвания по корпуса на звездолета.

– Излизаме от светлинна! – нареди капитан Спунк.

* * *

В полумрака на машинното Нолимит и Мамулка бърбеха, отпивайки от коняка „Небюла 2012“ – подарък от бай Миле готвача.

– Излизаме от светлинна! Спрете светлинното ядро! – чуха те командата, съпроводена от прашчене.

– Но, шефе, Касиопея я няма! В лечебницата е – рече механикът в комлинка.

Отговор нямаше. Двамата с Мамулка се спогледаха и се изправиха пред пулта като неандерталци пред мамут.

– Трябва да са тия три копчета, ама като затворя о-оня кран – взе соломоново решение Нолимпит.

Той взе френския ключ и започна да завива крана, когато единия плазмопровод се скъса. Струята го избута като чучело към стената. Мамулка се втурна към приятеля си, но той ѝ замаха през парата.

– Първо затвори другия кран! После този.

– Да видиш ти сега! – рече си решително Мамулка и взе инструмента – Само че накъде се върти? Наляво или надясно?

Тя се бореше със заялия метал и ужаса под заплашителното светене на ядрото. Не разбра как успя. Оставаше само да натисне комбинацията на пулта. Но там вече бе застанал Велик Гогов от охраната. Раненото животно на двигателя утихна...

* * *

Джоки умело лавираше между хвърчащите парчета смърт. Тя нямаше време да си откъдне, когато излязоха от светлинна скорост. Джой Бъгстер съсредоточено пресмяташе и подаваше координатите на по-безопасен курс. Кобрата бе прехапал устни и с бледо лице гледаше пулта със сензорите на кораба и щита.

Внезапно силен удар разтресе корпуса.

– Разхерметизиране в отсек на десния борд – докладва той.

– Стоп! Пълен стоп! – извика капитанът.

Звездолетът спря и настъпи тишина. Джоки стана от мястото си и гледаше екрана като хипнотизирана.

– Господи! Това не са метеори!

Безброй отломки от кораби се носеха призрачно, докдето погледът стигаше.

– Война! – рече дрезгаво Спунк.

* * *

– Напъвай! Напъвай, по дяволите! – викаха Диди и Джеси в лечебницата.

Касиопея се напъна, проклинайки всички роднини на лекарките и на Борил.

– Ето, вече се подава! Дай още веднъж! – изписка Джеси.

Внезапно корабът се разтреса като стара шхуна. Диди държеше нара, за да не падне родилката. Масичките и табуретките се разхвърчаха с трясък, посипвайки медикаментите и инструментите. Каси се напъна, усещайки как нещо се освободи и бебето проплака. Паднала на плочките, Джеси стискаше във въздуха драгоценната стерилна ножица, с която срязва пъпната връв.

– Момиченце е! – въздъхна триумфиращо тя.

Касиопея прегърна учуденото от света бебе. В този момент те бяха на светлинни години – у дома.

Чудейки се какво се е случило, Диди се опита да отвори вратата на лечебницата, но тя бе аварийно заключена. Толкова очакваната от екипажа новина трябваше да почака.

* * *

Спунк и Кобрата вървяха по централния коридор, като на всяка пресечка проверяваха десния коридор и каютите. Трябваше да локализират мястото на удара и да потърсят пострадали.

Изведнъж те чуха тропане, идващо от стените.

– Трябва да заобиколим! – реши Кобрата и свиха по другата пряка.

Тропането идваше от един отдушник.

– Тука съм! Помощ! – чу се приглушеният глас на Пуки.

Стъпил на раменете на Спунк, Кобрата отвори сервизния тунел и издърпа момиченцето.

– Добре ли си? – попита командирът тихо и се опита да отупа саждите от комбинезона ѝ.

Пуки завъртя глава и се разплака.

– Татко е в каютата с... метеора.

Разтревожен, Кобрата изкърти контролния панел на каютата и започна да пренарежда жиците.

– Имате 30 секунди – промърмори той – После вратата ще хлопне автоматично.

Спунк се хвърли в процепа и издърпа безжизненото тяло на писателя. Кобрата приклезна, за да провери пулса му.

– Едвам се долавя. Бързо към лечебницата!

* * *

Ако някой беше казал на Диди и Джеси, че лечебницата ще е нещо средно между екшън и менажерия, те не биха повярвали. Не че не очакваха да се изсипе половината екипаж, за да видят „нашето бебе“. „Ако Борил можеше да чуе тези думи, щеше да има откъснати уши.“ – беше казала Касиопея весело.

Едва оправили инвентара, повили бебето и го поставили тържествено в ковчога, лекарките видяха как вратата се отваря със скърцане и вътре вляяха Спунк и Кобрата, носещи безжизнено тяло. След тях вървеше като навита кукла Пуки с преbledняло лице.

– Бързо! Губим го! – извика Кобрата и хвърлиха писателя на триажния нар.

– Не диша! – рече Спунк и подаде на Диди ларингоскопа.

Пуки седна тихо на съседното легло, като се тресеше цялата. Не можеше да заплаче. Това беше отвъд тежестта на сълзите.

Джеси и Диди обкичиха татко й със най-различни електроди и пособия и накрая го поставиха в барокамерата. Кобрата прегърна през раменете малката и заедно погледнаха през люка. Лицето на писателя бе бледо и спокойно.

– Не се страхувай! Всичко ще се оправи! – говореше й нейния приятел, но тези думи сякаш бяха зад стени и не се отнасяха за нея...

Вратата на лечебницата се отвори и вътре влязоха Велик Гогон и Мамулка, които подкрепяха ранения Нолимит.

– Само вас ви нямаше! Какво се е случило? – намръщи се Диди.

– Изгорен е от плазмопровод! – лаконично отвърна Гогов.

Мамулката настани охкащия си любим на третото легло.

– Оххх! Ръчишката ме боли! И сега с коя ръка ще вдигам на-наздравица? – пъскаше Нолимит.

Джеси го превърза и му даде обезболяващо.

– С този мехлем на небюланите ръката ще зарастне за седмица – ободри го тя – Но без ...ракия.

Крис не я чу – беше заспал от обезболяващите.

– Хей, вижте! Тука си имаме бебе! – изписка Мамулка, която без да иска се беше облегнала на ковъза.

Гогов и капитана поздравиха Каси, докато останалите се дивяха на навороденото. Каси се усмихваше и накрая каза:

– Не е кой знае какво геройство! Героите сте вие, изправени пред опасностите на метеорите!

– Съобщение от Небюла! – чу се от комлинка.

Спунк и Гогов се извиниха и завтекоха към мостика. Кобрата се поколеба, после хвана хлипащото момиченце за ръката и тръгнаха към столовата.

Диди и Джеси изгониха Мамулка, за да не пречи на ранения си приятел. Писателят остана в барокамерата. Той сънуваше небюланите.

Звездни пътешествия - 9 част

Изумрудената крилата фигура на небюланина се рееше пред вторачените погледи на екипажа. Холографското изображение отваряше и затваряше уста, но не се чуваше нищо.

– Ето, забравил си високочестотния филтър! – намръщи се Джой Бъгстер.

– Хайде пак – виновен! – обиди се Ратай. – Да опитаме пак!

Този път изображението затрептя, но глас имаше.

– До земяните. Тревога! Клаксианците ни нападат! Предавам нови координати...

Спунк и Джоки се спогледаха и пръстите им затанцуваха, въвеждайки новия курс.

* * *

Пуки не си поигра с мишока Звезделин в неговата клетка, не се усмихна на шегите на готвача бай Миле, похапна само няколко лъжици крем-супа и отиде в каютата на Диди, съпроводена от Кобрата.

Там ги посрещна маймунката Джимбо. Пухкавият оранжев извънземен се настани в леглото до малкото момиченце.

„Отпусни се... сън...“ – прошепна Джимбо в съзнанието на Пуки. Изтощената къдрокоска протегна ръце и го прегърна.

Кобрата хареса мирната картинка на двете спящи създания, кимна и потегли към мостика. Какво ли бяха изпратили небюланите?

* * *

В бялата мъгла нямаше очертания. Странна мелодия звънтеше като елей в сърцето. Беше ли това раят на небюланите?

Мъглата се разстъпи. Летях над разрушени куполи и високи кули, килнати като детски играчки. Там, на хълма имаше красив бял палат. Огромният сферичен купол се поддържаше от колони, преливащи в цветовете на дъгата.

Наблизо проблясваха изстрелите на последната битка. Беше ли това адът на небюланите?

* * *

Зелената планета на небюланите изплува на екраните. Най-сетне! След 3 години пътуване бяха достигнали целта.

Пилотката Джоки посочи странно триъгълно съоръжение, плаващо също в орбита.

– Какво ли е това? Не засичам вражески кораби – каза капитанът.

– Навярно битката се води на земята – отвърна Бъгстер.

– Пригответе бойния отряд! – нареди Спунк на Гогов.

– Капитане, едната совалка потегли! – извика тревожно Ратай.

– Как така? Без екипаж? – изненада се Спунк.
– Сензорите засичат два живи обекта – докладва Кобрата.
Изведнъж на екрана засия усмихнатото лице на Пуки:
– Не се тревожете! С Джимбо отиваме да дирим помощ.
Совалката се насочи към сребърната триъгълна конструкция, премина през нея и... изчезна.
– Така си и знаех! Старгейти наистина има! – рече възторжено Бъгстер.

* * *

Въоръжените до зъби командоси, начело с Велик Гогов рапортуваха пред Спунк в хангара. Сладката Джеси се усмихваше, нарамила докторската си чанта. Беше щастлива, че ще стъпи на твърда земя.

Неочаквано на сборния пункт се появи Нолимит:

– Е – какво? Все ще ви потрябва д-добър м-механик. Пишете ме д-доброволец.

Капитанът погледна въпросително Джеси, сетне кимна. Той си спомни сбогуването с Джоки преди малко. „Трябваше да пилотираш втората совалка, но сега... Имаш сериозна задача – да прибереш у дома екипажа, ако не се завърнем от сражението“ – бяха думите му.

Совалката потегли към зелената планета. Още усещаше целувката на Джоки по устните си.

* * *

Свирепите гущероподобни фигури на клаксианците стреляха методично и настъпваха по стълбите към огромните врати на храма.

Вниманието им бе отклонено от една совалка, която се спускаше към двора на светилището. Спунк почувства като с кожата си ударите на бластерите по бронята на кораба, но стисна зъби, направи вираж и се насочи отново към координатите.

– Дръжте се! – извика капитанът, забелязал искрите от лявото крило.

Совалката се удари два пъти, плъзна се и накрая утихна. Командосите заслizaха сръчно. Някои от тях вече потушаваха огъня, без да имат директна заповед за това.

Трима небюлани, отделили се от сражението при портата, посрещнаха земляните.

– Очаквахме ви, но ето какво се случи – рече едната крилата фигура.

– Но не всичко е загубено – добави втората.

– Имаме задача за вас. Трябва да събудите Пазителите.

Гогов нямаше нужда от превода на Кобрата. С няколко жеста той се разбра с предводителя на защитниците и разположи хората си на слабите места на отбраната. Спунк, Кобрата, Джеси и Нолимит тръгнаха със стария небюланин към вътрешността на храма.

* * *

Подът на храма бе лазурно син, осветен отвътре от малки златисти светлинки. Огромни колони подкрепяха сферичния купол. Те също светеха, обгърнати от спирали с цветовете на дъгата.

„Колко е красиво!“ – помисли си Джеси, като намести чантата на гърба си.

– Пазителите са разположени в помещения в четирите ъгла на храма – изтръгна я от унеса старият небюланин.

Той извади една кутийка от торбата си и я отвори. Всички се наведоха – вътре сияеха магично четири изумрудени кристални ключа.

– Това са ключовете на Пазителите – обясни монахът. – Трябва да побързаме.

* * *

Гогов се наведе и взе дръжката на меча от убития небюланин.

– Не е за теб – опита се да обясни Яргкх, лидерът на защитата.

Няколко кръгови движения накараха лазерното острие да засвети отново. Крилатият извънземен хлъцна от изненада.

– Но... как? Възможно ли е да си потомък на Древните, посетили Земята?

Гогов сви рамене и се втурна в атака. Двама клаксианци се бяха качили на една кула, разрушавайки съоръжението на върха ѝ! Земянинът стисна зъби, прекоси няколко стъпала и скочи през липсващите към площадката. Мечът изсвистя и събори влечугите.

„Хубаво оръжие“ – помисли си той.

Няколко изстрела попаднаха в двора.

– Късно е – рече задъханият Яргкх, който най-сетне го беше настигнал. – Защитната сфера е деактивирана.

* * *

Докато групата в храма се дивеше на кристалните ключове, пред тях се телепортираха трима клаксианци. Монахът извади лазерния си меч, за да парира ударите на назъбените като триони ятагани на враговете... Всичко по-сетне стана за секунди.

Джеси напръска лицето на атакуващата я физиономия със спрей от чантата си. Нолимит вършееше с любимия си огромен френски ключ. Един от нападателите вече беше проснат от него, държащ главата си и издаващ странни страдалчески звуци. Спунк и Кобрата довършиха останалите.

Крилатата фигура на небюланина лежеше сгърчена на пода:

– Оставете ме. Пазителите... побързайте – прошепна той и издъхна.

– Оттук коридорите се разделят на четири – установи Кобрата.

Всеки взе по един изумруден ключ и се затича по своя коридор към надеждата...

* * *

Гогов и Яргкх разположиха оцелелите бойци на позиции, близо до входа на храма.

Последният отпор им струваше скъпо. Клаксианците бяха превзели портата на двора, преминавайки през другата кула.

– Твоите другари трябва да побързат – рече небюланинът – Иначе всичко тук ще е безсмислено...

* * *

Джеси не обичаше да тича. Тя харесваше плуването. Лекарката затвори очи и си представи как плува в хладните бързеи на река. Тялото ѝ ритмично вземаше разстоянието. Една врата се отвори автоматично пред нея. Огромен великан бе застинал в страховита поза.

Джеси постави изумрудения ключ в пъпа на фигурата и тя засвети...

* * *

Спунк бързаше по сивия коридор, сякаш летеше сред звездите. Струваше му се, че се намира на кораб сред необятната Вселена. Внезапно коридорът свърши със зееща пропаст. От другата ѝ страна бе Пазителят.

Спунк си пое въздух, засили се и скочи. Приземи се през рамо и се озова пред колоса. Точно се чудеше къде да постави ключа, когато видя отвора в пъпа...

* * *

Нолимит крачеше по червения коридор, който допълнително засилваше чувството му за опасност. Един клаксианец се телепортира пред него. Крис замахна с ключа, но ръмжашката особа му го отне и захвърли. Извънземният триумфиращо натисна противника с тялото си.

Механикът заопипва по колана си и хвана дръжката на лазерния меч, който бе прибрал от монаха. Острието се активира

и отдели ръката на клаксианеца от тялото му.

Нолимит избута влечугото от себе си.

– Тоя отдавна не е бил на баня – мърмореше той, нагласяйки изумрудения ключ на мястото му.

* * *

Лилавият коридор завършваше с врата, на която имаше надпис в полукръг. Кобрата опипа буквите и установи, че могат да се местят. „Разбъркани са.“ – помисли си той.

Пръстите му бяха по-бързи от мисълта, която отказваше да повярва. „Херувим“ – прочете лингвистът.

Изумруденият ключ трепереше в ръката му, когато докосна великана.

* * *

Последният защитен вал на светилището очакваше последната схватка.

Внезапно огромен облак се появи от небесата. След малко в него с просто око можеха да се видят малките едноместни корабчета. Като оси те се нахвърлиха на позициите на клаксианците. Едно от корабчетата закръжи и се приземи до защитниците. От него изскочиха Джимбо и малката палавница Пуки.

– Видя ли? Докарахме помощ! – рече триумфиращо тя в прегръдките на Гогов.

Вниманието на всички бе насочено обаче към друга невероятна сцена. Четирите сфери от ъглите на светилището се разтвориха като цветя и от тях излетяха огромните херувими. Пламъците от очите им сееха смърт сред неприятеля. Не след дълго земната битка приключи и те се насочиха към облаците.

– Къде отиват? – попита Гогов.

– Ясно е къде – прошепна на себе си Яргкх.

* * *

– Предайте се! – каза гущероподобната фигура от екрана.

Джоки гледаше огромния кораб на клаксианците в орбита. Скрит от другата страна на планетата, той се беше появил пред кораба на земляните.

Внезапно пилотката видя четири малки точки, които се приближаваха към тях. Враг или съюзник? Огромните човекоподобни фигури се разположиха от четирите страни на клаксианския флагман, сякаш го пленяваха. Но това не беше всичко.

Четири ослепителни лъча превърнаха кораба в ослепително бяло кълбо, изпреварвайки експлозията...

* * *

Голяма част от екипажа присъства на погребалната церемония на небюланите. Телата бяха наредени в кръг, заобиколен от скърбящите, хванати за ръце.

Тъжна кристална мелодия се изтръгна от тишината, вибрираше в сърцата и умовете. Постепенно телата на починалите ставаха все по-невидими и накрая изчезнаха, оставяйки златни семена. Старейшината Яргкх ги събра в една торбичка и я подаде на Пуки.

– Знаеш какво да направиш – рече тайнствено той. – Вие сте наши деца...

– Но... можете ли да излекувате татко ми? – попита малкото момиче.

– Той е вече излекуван.

* * *

Борил гледаше през илюминатора на орбиталната космическа станция. Само 3 години бяха необходими, за да се изнесе цялото оборудване в орбита. Непрекъснатите сражения правеха наземната станция уязвима. Накрая се стигна до международен пакт за ненападение на орбиталната станция.

Още 3 години! Какво ли се бе случило с Каси? Връзката бе прекъснала преди няколко месеца.

Дежурният се настани удобно в креслото, замислен за бъ-

дните дни. Кога ли щеше да се появи въжделената фигура на звездолета?

Той не забеляза огромния светещ триъгълник, от който изплува космическия кораб. Борил разтърка очи пред миража.

– Тук орбитална станция „Земя-1“. Идентифицирайте се!

– Хей, така ли посрещате у дома? – чу се гласът на Каси.

– Но... как? – разпери невярващо ръце той.

– Небюланите ни преведоха през звездния им портал.

Образът на Касиопея изчезна. На екрана се усмихваше... едно бебе.

* * *

Бялата мъгла с красивите бели сгради на небюланите изчезна. Трябваша ми седмици, за да се приповдигна. Павлина често седеше до леглото ми, чуруликаше ми за събитията, които бях проспал или ми четеше от някаква книжка истории на небюланите. Често се мръщеше, когато отказвах творенията на бай Миле.

Една сутрин тя се появи в чистото си и изгладено синьо гашеризонче, на което грееше емблемата на звездолета.

– Пристигаме у дома – отвърна триумфиращо Пуки на немия ми въпрос.

Въпреки протестите на Диди и Джеси, станах и тръгнах към каютата. Трескаво приготвих камери, бележници и микрофони. Журналистическият труд искаше жертви. Павлина бе наметнала някакъв лазурносин шал – подарък от небюланите. На всичко отгоре отказваше да сплете плитки.

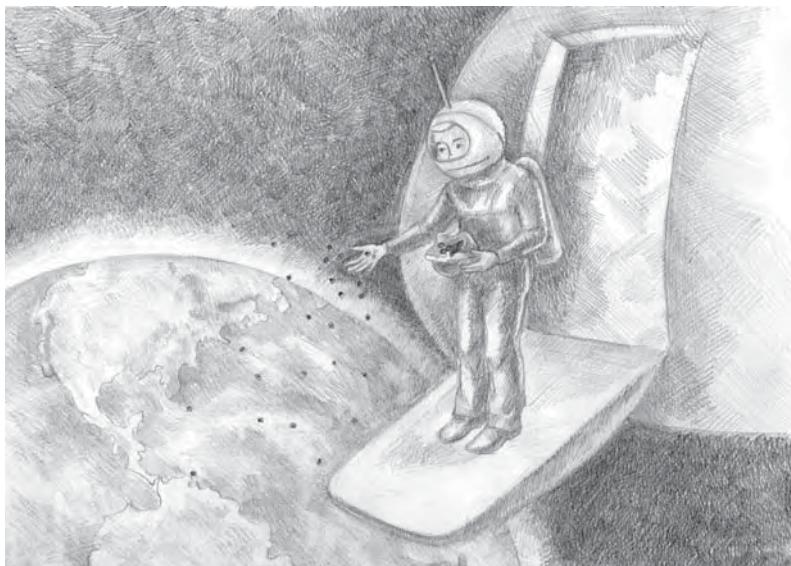
Спунк, Гогов и Нолимит прекъснаха споровете за облеклото.

– Готови ли сте? – попита капитанът.

Но вместо към изходящата рампа, завихме към помещението със скафандрите.

– Имаме още една, последна задача – рече тайнствено Нолимит.

Облекли скафандрите, гледахме любимото синьо кълбо на Земята. Пуки разтвори торбичката си и пръсна златните семена на небюланите. Те зазвъняха като живи, засветиха и потеглиха към Земята.

*„И както в древни времена духът им отново бе посеян между
човеците...“*

Ярзкх - „Апокалипсис“ 22:7

Приключения в Ерепублик

© Костадин Боянов – автор
Станка Бонева – редактор
Моника Войкова – художник
© Издава ТЕМТО

ISBN 978-954-9566-62-8